

בס"ד

446

ערב שבת פשוט ויטב
כ"ב כסלו תשפ"ג

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית



תבנרה של צימאון קודש

חנוכה - ראש השנה לשפע
שיחת חברים

**מה התקשורת של היום הייתה
אומרת על חבורת המכבים?
צבי יחזקאלי**

**מוסיף והולך: מסע בין
נרות החנוכה פויקה**

על ניסיך שבכל יום טור נשים

ראשי הישיבות של המהפכה
החסידית בציבור הדתי-לאומי
בהתוועדות משותפת, לראשונה
לכבוד י"ט כסלו

בואו אלמוז לאהוב, אהאמין ואקרז!

**תוכנית ערב שבועית,
16 מפגשים בירושלים**

טובי המרצים, הנושאים והכלים בתחום הקירוב

**התחלנו!
נותרו מקומות
אחרונים!**

בהשתתפות: הרב שמואל אליהו • הרב איתמר אלדר • הרב חיים איידלס • הרב פרץ
איינהורן • הרב לביא אנגלמן • הרב איתי אסמן • הרב יעקב אריאל • ישראל גורן • הרב
עופר גיטין • גבי דניאל • הרב קובי וולק • הרב יהושע וידר • ישראל זעירא • הרב אסף
טבצניק • הרב יגאל לוינשטיין • הרב חגי לונדין • ד"ר שמחה ליבוביץ' • הרב מאיר נאמן
• הרב יהונתן נמדר • הרב יעקב קרוגר • הרב משה שילת • הרב יהושע שפירא
• הרב אורי שרקי ועוד ועוד...



הנני
חיים שליחות
מבית ראשיהוד



לפרטים נוספים:
זיו 055-6621129
או סירקו את הברקוד:

ראשיהודי
אלמוז • אהאמין • אקרז



**הלב צמא
הנני!**

**הודרוזו!
המבצע לימי
החנוכה בלבד!
*אנדר גמור המלא**

אותיות וילדים

במגזין הקרוב:

< מי היו הגיבורים
האמיתיים של חנוכה?

< נס חנוכה -
סופגניות מדברות!

< יש אור שאתם
לא רואים!

< מי מאיר את הלבבות?



מבצע חנוכה מדליקה!



<< למצטרפים עד סוף חנוכה >>

המשחק החדש EXIT של "הקוביה" במתנה!

המתנה בתחייבת לשה



אותיות וילדים מגזין ערכי. חינוכי. מרתק

הצטרפו עכשיו >> חפשו בגוגל 'מגזין אותיות וילדים' או חייגו 8980*



אקדמאי? רוצה לעלות הסבה להוראה?
מסלול מיוחד להסבת אקדמאים

חדש!

תואר שני M.Teach עם תעודת הוראה

במכללת אורות ישראל קמפוס מורשת יעקב רחובות



למידה היברידית ומקוונת



מסלול לימודים של שנתיים



הלוואה מותנית ומלגות מפעל הפיס לזכאים



שילוב עבודה מעשית במהלך התואר



אוירה תורנית

הזדמנות אחרונה להצטרף למסלול**



חפשו אותנו ב-Google 'תואר באורות רחובות' או

harshama@orot.ac.il
 08-9485622 / 08-9485620
 052-5001313 / 052-4004545

1-800-500-210

*במוסדות האקדמיים במגזר הדתי בישראל, בהיערכותם ללימוד מרחוק ובחווית הלימוד בימי הקורונה, על פי סקר מיוחד של התאחדות הסטודנטים באמצעות מכון 'מאגר מוחות' 2020. עיינו בסקר ובממצאיו באתר המכללה.
 **הענקת התואר מותנית באישור המל"ג|טל"ח

הקב"ה, ברחמי'ו ה'עצומים, נתן לנו ה'שמונה עשר ימי חנוכה לרצון את האפשרות לקבל שפע טובה וברכה. אפשר לרצון את חנוכה בדרך ראש השנה לשפע: כאמר, ראש השנה לחידוש השפע בזמננו.

שיחת חברים



עם מיני יוספי

מה אתה מדבר?

הגדול של חנוכה נעשית על ידי השבח וההודאה. יש כמה דברים שאנחנו נוהגים לעשות בחנוכה - אוכלים סופגניות, מסובבים סביבונים ומלכבים לכיכובת. (נראה לי שכאן המקום להזכיר מחקרים עדכניים, שקובעים באופן חד משמעי שהסופגניות לא משמניות. רק מי שאוכל אותן משמין...). מכל הדברים שאנחנו עושים בחנוכה, הדברים העיקריים שקבעו לנו רבותינו כחובה גמורה - הם הדלקת נרות, ואמירת הלל שלם בכל שמונת ימי החנוכה.

להודות ולהלל

אתם יודעים, דברי הרמב"ם כל כך מדויקים, שכאשר לומדים את הי"ד החזקה, מעיינים היטב לא רק במה שהוא כתב, אלא גם בסדר שעל פיו הוא מיקם כל הלכה. מעניין לראות שההלכות של אמירת ההלל נמצאות אצל הרמב"ם דווקא עם הלכות חנוכה. למרות שישנם הרבה ימים בשנה שבהם אנחנו אומרים הלל - סוכות, פסח, שבועות וראשי חודשים - הרמב"ם בחר למקם את ההלכות של ההלל, שמתאימות לכל הימים טובים הללו, דווקא בהלכות חנוכה.

אפשר ללמוד מזה, שלהלל יש קשר חזק במיוחד לחנוכה. כך גם תיקנו חכמים בנוסח של "על הניסים", שמוסיפים בתפילה ובברכת המזון: "וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול". המהות הפנימית וממילא העבודה העיקרית של חנוכה, היא להודות ולהלל. במהלך כל השנה, אדם יכול להיות בתודעה של חוסר שפע. הוא חי בתודעה של כמה קשה לו, כמה אין לו, כמה לקחו לו, כמה הוא כועס וסגור, כמה הוא חסוס, וכל מיני מילים חגיגיות מהסוג הזה! כל אחד והלקסיקון שלו... בקיצור, הרעיון הוא, שהבן-אדם מרגיש שהשפע נעצר ממנו. הקב"ה, ברחמי'ו העצומים, נתן לנו הזדמנות על ידי חג החנוכה לרצון את האפשרות לקבל שפע טובה וברכה. אפשר להגדיר את חנוכה בתור 'ראש השנה לשפע'. כלומר, ראש השנה לחידוש השפע בעולם.

מה מאיר לך?

בימינו, מגורה היא חפץ דקורטיבי, ולהדלקת נרות יש הקשר רומנטי. לעומת זאת בימי קדם, הדלקת נר הייתה צורך בסיסי, בשביל לקרוא או סתם לראות מה קורה בבית. במצב כזה, כשאבא היה מדליק נרות בבית, טבעי למשל שהילד רוצה להשתמש באור, כדי ללמוד תורה או לומר תהלים לאור הנרות, או סתם לשחק בסביבון ולאכול סופגנייה. פתאום בחנוכה אומרים לו: "לא! הנרות הללו קודש הם, ואין לנו רשות להשתמש בהם, אלא לראותם בלבד!". הילד מן הסתם התקומם ואמר: "אז בשביל מה הדלקנו נרות?!"... כמובן, חייב להיות כאן תוכן עמוק.

בחנוכה יש לנו הזדמנות להסתכל על האור כמות שהוא - לא בשביל תועלת מסוימת, ומתוך כך נוכל לחפש מה מאיר בתוכנו פנימה. כך נוכה למצוא את אותה הנקודה ששייכת ללב שלנו, שהיא זאת שתאיר אותו ותיתן לו כוחות להתגבר על החשכה. זאת אומרת, שבמקום החוויה של ההעדר וחסרון השפע, במקום לחשוב על מה אין לי ולמה הכל תקוע, חנוכה נתן כוחות להתחבר לחוויה של היש.

לחיים חברים! בואו נקשיב לסוד שחנוכה מגלה לנו, שמתחת לכל חוויה של 'אין לי ואני ממש מסכן', מסתתר הרבה שפע. בואו ננסה לגלות את השפע שמקיף אותנו, ולהודות ולהלל לה' על כל הטוב שהוא משפיע עלינו. חנוכה שמח!

שלום חברים! אתם יודעים שאצל חסידים מדברים על כך שחנוכה הוא זמן גדול לתפילות ולקבלת שפע מלמעלה, במיוחד בזמן של הדלקת נרות.

בליקוטי מוהר"ן רבי נחמן שואל שאלה כללית - למה בכלל אנחנו צריכים להתפלל? הלא הקב"ה יודע מחשבות, וממילא הוא יודע כל מה שאנחנו צריכים, וגם כל מה שאנחנו רוצים לבקש! כך הלשון שלו שם:

"פי לקאורה קשה, למה אנו צריכין לתפלה, והשם יתברך יודע מחשבות. אבל מחמת שהדבור הוא כלי השפע, שבהם מקבלין השפע, כמו שכתוב ו'יתברך אתכם פאשר דבר לכם', הינו: לפי הדבור - פן השפע; אם הדבור, הינו הקלי השפע, הוא בשלמות ובמלאכה, אזי יכולין לקבל בהם רב שפע".

רבי נחמן אומר, שכדי לקבל שפע אנחנו צריכים כלים מתאימים. הכלי המתאים לקבל את השפע, הוא דיבור מתוקן בשלימות. האופי של דיבור מתוקן, הוא דיבור שנותן שבח והודיה לה' יתברך. לכן חנוכה הוא זמן לתיקון הדיבור, וממילא לקבלת שפע גדול. עיקר קבלת האור

העברנו את הסדנא שלנו לחודש אולול
שלושה ימים שישנו את חייכם

מימי ומשה דיקמן

פסיכולוגית וממחית בטרנאומה זוגיות וניורולוג

מומנים אתכם

לסדנת אימאגו לזוגות

1. מדוע אנו רבים שוב ושוב על אותם דברים, ולא מצליחים לפתור את הבעיות?

2. כיצד אפשר ללמוד דרך חדשה לבנות ולגדול ביחד בלי ביותקים וכעסים?

פברואר 16-18

כה', כו', כז' שבט (חמישי, שישי, שבת)
(פרשת משפטים)

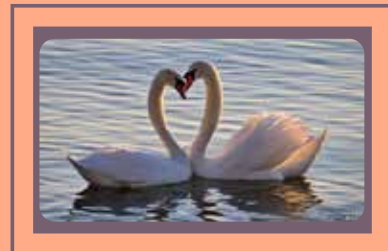
3 ימים רצופים של למידה על תקשורת, התפתחות, ועבודה זוגית חווייתית

בהמלצתם החמה של:
הרב אהרון בינה נ"י, ראש ישיבת נתיב אריה
הרב פרופ' אברהם י. טברסקי זצ"ל

לחוויה זוגית בלתי נשכחת, בואו לסדנא הבאה שלנו. באווירת שבת, מול הכנרת, מלון אביב, סבריה.
(כשרות מהדרין)

המחיר לזוג ₪3,600
(לנרשמים עד 15/12 ₪3,200)

-אפשרות לחלק לתשלומים-



לפרטים נוספים והרשמה: **054-7554228**

למידע נוסף על הסדנא:

www.mimidickman.com



ישיבת שיח יצחק כותחת

שיעור א' יחזקאל

מתוך שפה רוחנית בוגרת,
כנות וחתירה לעבודת ה'

בוא ללמוד תורה ברמה גבוהה.
להיפתח לחיי אמונה תפילה ועבודת ה'.
להפוך את התורה לממשית. בבית מדרש
המבקש אמת כנות ומרחבים.



לימוד גמרא משמעותי וחי
הרב נעם סמט



יצירה ועבודה גוף ונפש
הרב אחיה סנדובסקי



תוכניות מחשבה וחסידות
הרב בניה ינאי



חבורת עבודה ותפילה בבית המדרש
בהובלת הרב דוב זינגר ראש ישיבת מקור חיים

טאקסוידג ודררירי



Yeshivat Siach Yitzhak
ישיבת שיח יצחק
ע"ש הרב יצחק בריאר ע"ה

לפרטים נוספים: שחר 054-5308118



איתות

צבי יחזקאלי

מה התקשורת של היום היתה אומרת על חבורת המכבים ואין היו מגדירים אותם? נמשוגעים קיצונים או כמושיעי העם?

הנס נבר פה?

מה שבנינו, ומצד שני עוצמת הנס שממשיכים קדימה למרות הכל. ההשגחה בוודאי נותנת גז בשנים האחרונות ובמיוחד עכשיו.

מעולם האדם המודרני לא נראה כל כך קטן וחסר אונים כמו בתקופה האחרונה. מעולם נציגינו בכנסת לא נראו רחוקים מכל חלומותינו. עצם המרחק הוא גדול הנס. עצם הפער הוא גדול ההשגחה שהנה משהו מחזיק את ההפכים באופן ניסי. אז הערך נס מקבל משמעות אחרת לגמרי. רק לחשוב על כל כמות האנרגיה הכסף והמאמץ שמשקיעים בעזה וטהרן, ברמאללה ובלבנון כדי למחוק אותנו וזה לא קורה. תוסיפו לזה את העזרה של העולם באופן סמוי ואת העזרה שלנו לעניין, ולהבין שזה פשוט לא קורה. לא צריך להיות פרשן מומחה כדי להבין שאם המכבים היו חיים היום, הם בטוח היו נעצרים על ידי המחלקה המכבית בשב"כ.

מה התקשורת של היום היתה אומרת על חבורת המכבים ואין היו מגדירים אותם? כמשוגעים קיצונים או כמושיעי העם? זה כבר נס שלמרות הכל עדיין יש ניסים. מכבים זו להבה שאפילו כל התקשורת לא توכל לכבות. המכבים הם נס שמשבח עם הזמן. רק לראות את עם ישראל חוזר בתשובה לשורשיו, להסתכל כאן על יהודים שעוסקים בפנימיות בטוב, בשיפור חיי הזולת לפני שהם חושבים על עצמם, זה בעצמו נס.

אז מה הנס בחנוכה? חנוכה בעצם זה חניכת האפשרות של הניסים בחיים שלנו. יש ניסים לא רק בחנוכה. חנוכה הוא חניכת מציאות הניסים. הוא ההכרה שזה אפשרי גם אם המוח שלנו שטוף מחוכמת יוון. גם אם תפישת המערב זולגת לי לחיי הקדושה, עדיין יש מציאות של נס, מציאות שרצון יכול להביא את הנס. איך? פשוט לחפש את הנר הדולק, הרצצה, המתעקש והטוב.

הנר הוא הנקודה הטובה של כל אחד מאיתנו גם כשאתה הולך לאיבוד. חנוכה זה בעצם חזרה להיזכר שאני טוב ועקשן ואני בדרך לטוב כמו נר, גם אם בחדשות בכלל לא מדווחים על הנר וגם אם כולם משכנעים אותך שאין שום נר בעולם. אתה לא מאמין בזה. גם אם כל חוכמות יוון יוכיחו את זה בדרך הטבע, אתה מאמין מעל הטבע. עצם ההבנה, זה נס קטן בדרך לנס גדול.

נר הוא הנקודה הטובה שבכל אחד מאיתנו, אומר רבנו. לראות את הטוב שבתוכי ואחר כך במישהו אחר, זה היפוך המציאות. זו הדרך שלנו ללמוד את מכניקת הנס. זה החנוכה של המחשבה היהודית אל מול העולם. להאמין, לרצות, לראות את הטוב. זה מה שעשו המכבים וזו גם עבודתנו כאן. כל השאר זה נס. זה הזמן לצאת לשדה, להרים עיניים ולומר 'ברוך שעשה לי נס במקום הזה'. זה תמיד יהיה נכון.

חנוכה הוא נס. מה החידוש? כל ילד בגן לומד את נס חנוכה, אבל יכול להיות שמשנה לשנה כשאתה חי במציאות הזו, אתה מתחיל להבין מה ערכו של נס או בעיקר מהו נס. תוך כדי התבודדות, כשאני מנסה להבין את כל המידע שזורם אלינו על העולם, על החדשות – לפעמים תוצאות הבחירות הן נס, ומנגד כל החולשה שלנו מול הטרור משכיחה את הנס. כל אלו הופכים את הבטן למחוות הכעס והרצון לצעוק. אבל אם באמת מתבוננים, אז תכלס יש כאן נס. לא נס חנוכה, אלא נס עצם החנוכה.

מה הכוונה? הרי בכל מקום שאנחנו דורכים נעשה כאן נס ליהודים. עצם הגעתנו לכאן אחרי 2000 שנות גלות, עצם החיים בארץ ישראל, עצם המחשבה שאנחנו חזקים וכבר נותנים כסף לשכנים שלנו בעזה ובנגב – זה כבר נס. המציאות של היום היא מציאות של נסים גלויים. מצד אחד אנחנו עושים את כל המאמצים להרוס את



לטפל אחת ולתמיד
בבעיות הזוגיות
מהשורש

קורס מהפכני ומעמיק
של הרב אליהו לוי

9 שיעורים מוקלטים ומעמיקים על פי יסודות תורת החסידות כלים מעשיים לטיפול עצמי בזוגיות ולמטפלים מתחילים ומנוסים אין מגבלת הזמן ללמידה וצפייה בקורס. מתאים ללימוד גם לזוגות וגם לבודדים.

מחיר מיוחד: 1,000 ₪ במקום 1,800 ₪

הירשמו עכשיו:
hanna.tipul@gmail.com

054-4480705



כלים מעשיים גם למטפלים בכירים



קורס דיגיטלי בכל זמן שתבחרו



מתאים לזוגות ונשים בהתאמה



חג האורים להורים וילדים



האור מתחת לשער

מחזמר לכל המשפחה

דברי ברכה: סגנית ראש העיר, הגב' חגית משה

זאת חנוכה | ב' טבת (26.12)

10:00 | באולם היכל בית העם

ז'ראר בכר - רח' בצלאל 11 ירושלים

החניה
בחניון
מנורה



הרשמו באתר
טיקצ'אק <<

עלות כרטיס: 20 ₪ למחזיקי כרטיס 'ירושלמי' / 30 ₪ אורח
*לא תתאפשר כניסה עם תינוקות ועגלות **כל ילד מעל גיל שנתיים מחויב בכרטיס

חנוכה שמח!

אגף חברה | מחלקת קהילות

אור של תקווה

אני לא מאמינה, היא יודעת שבנר ראשון של חנוכה אצלנו איש בל ייעדר. כבר שנים שאנחנו מדליקים ביחד כולם את הנר הראשון. רק לבחורי ישיבה יש פטור, שלא יהיה ביטול תורה. זו הפעם הראשונה שמדליקים והחנוכיות עדיין נקיות מטפטופי שעווה. אני תמיד מכינה את האוכל שהיא הכי אוהבת רק בערב הזה: מרק מיניסטרונה סמך, לביבות גבינה וקינמון ואיך אפשר בלי הסופגניות שלי. חידון חנוכה, דברי תורה, ריקודים. לכל ילד מחכה מתנה עטופה שקנינו במיוחד. עם השנים גם הכלות והנכדים הצטרפו למסורת. כל השנה אנחנו מחכים לערב המיוחד והמשפחתי הזה. שמח כמעט כמו פורים.

גם כשהילדים התחננו הם כבר הסבירו לכלות שנו ראשון של חנוכה – רק אצל טובאל.

והיא יודעת שזה חשוב לי, שנהיה כולנו יחד, אז נכון שהיא מתנדבת ב"אור של תקווה" וזה מקסים והכל. אבל נו, יסתדרו בלעדיה. אפשר לחשוב? המשפחה צריכה להיות מעל הכל. מה אני אמורה לענות לה עכשיו? להתעצבן? עוד פעם לא נדבר שבועיים? לכתוב לה: "תהני גם את!"? היא יודעת שאני אוכלת את הלב עכשיו. להתעלם? למה הכל צריך להיות כל כך מסובך איתה?

בניה כבר הגיע עם שירה והילדים, לביא ואפרת בדיוק חונים, כולם נכנסים בהתלהבות הביתה ואיפה אני ואיפה חנוכה. אני חנוקה מדמעות ויש לי פרצוף של לביבה אפויה בתנור. אין לי אפילו טיפת שמחה בכד. שטפתי את הפנים, ניגבתי בסינר והלכתי לסלון, יצא לי מהפה ה"חנוכה שמחחחחח" הכי עולץ והכי מאולץ שיש.

אחרי שנגלה אחת חוסלה כליל, הלכתי להכניס עוד כמה כדורי בצק לתוך הסיר, כדי שיהיה טרי טרי. מנצלת את הדקות האלה גם לבריחה קלה. "אמא, מה קורה?" בניה הישיר אליי מבט. חיכה שאחמוק למטבח. "עליי את לא יכולה לעבוד. לבכורים יש חוש כזה מיוחד... זו אמונה, נכון? אני מבין שכבר לא נאה לה לבוא למסיבות שלנו. תכלס, אני מבין אותה. את זוכרת שפעם שעברה בנימין שאל אותה

שירים, שבקעו מתוך החדר שלה, שהיו ההיפך הגמור מאברהם פריד שהתנגן בבית שלנו. שלחתי לה הודעה שתתקשר לפני שבת כדי שנברך אותה, אבל היא לא התקשרה ואני לא הסכמתי להיות זו שמצמצת ראשונה. יש גבול. אני האמא והיא הילדה. אני לא אתחנן אליה. עכשיו ייסורי המצפון לופתים לי את הבטן. אולי הייתי צריכה להתקשר בכל זאת. אני מתגעגעת בעצם. אוף. אני מתגעגעת.

"היי אמא, מצטערת, לא אגיע הערב להדלקת נר ראשון, אני נמצאת עם החניכים במועדונית בירושלים, יש לנו מסיבה. אני גם נשארת לישון שם כי יש לנו טיול למחרת. תהנו!"

התיישבתי במטבח על הכיסא. קוראת שוב ושוב את המילים בהודעה ששלחה. הייתי באמצע טיגון הסופגניות. הבית כבר לבש חג והחנוכיות היו מוכנות על אדן החלון. ניגבתי את הידיים בסינר שהיה קשור למותני וכיביתי את הגז.



רחל טאוב, טלמון

הנחתי את סיר המרק על הפלטה, העפתי מבט חטוף במראה והידקתי את המטפחת על הראש שתהיה קשורה בדיוק כמו שאני אוהבת. לקחתי את קופסת הגפרורים המוכספת והדלקתי גפרור אחד גדול. התחלתי להדליק את מניין הנרות שלי, להעלות שלהבות בשני פמוטי הכסף הגדולים והמבריקים, ואחר כך בשמונת הפמוטים הקטנים יותר.

כבר שנים שיש לי מנהג בזמן הקדוש הזה, כשאני לובשת מלכות שבת, אני חושבת על כל ילד, מעלה תמונה או זיכרון שלו בראשי ומודה. פשוט מודה. אצל בניה נזכרתי בפעם ההיא שראש הישיבה אמר לנו באסיפת ההורים שלא היה לו עוד עילוי כזה בישיבה אף פעם. אצל ידידיה, סיום הש"ס בכיתה י"ב. בלביא נזכרתי עטוי קיטל צועד אל עבר אפרת ומכסה אותה בהינמיה

כל נר והאור שנדלק בחדר שלו בלב. אבל רק בנר השמיני, פתאום הפסקת חשמל. מישהו כיבה את המתג בחדר הזה. בקושי הצלחתי להדליק את הנר. באמת שניסיתי למצוא משהו שיסמך אותי. שאצליח להודות עליו. כמה שהודיתי אז לה! כשהיא נולדה אחרי שבעה בנים. רקדתי איתה בלילות ועטפתי אותה בשכבות ורודות. הכל קניתי לה חדר, מהמוצץ ועד לשמיכת הפליז. כמה דמיינתי אותנו משחנשות בלילות, יוצאות יחד לעיר לקנות בגדים, כולם אמרו לי מסביב שאחכה ואראה שקשר עם בת זה משהו אחר לגמרי... היא תהיה הקרובה אליי מכולם כשאט אט הקן יתרוקן. אז איך זה, ריבוננו של עולם, איך זה שאני לא מסוגלת כמעט לחבק אותה היום? מתביישת ללכת איתה ברחוב המבטים, הגבות המורמות, הלחשושים.. לא מסוגלת.

בהתחלה החצאיות שהתקצרו, והתקצרו השרוולים עד שנעלמו, אחר כך שעות הלילה המאוחרות שהייתה מגיעה הביתה אפופת ריחות משונים, האולפנא המעולה שעזבה "כי אני לא נושמת שם", השבתות שהייתה נעלמת בהן בלי לומר מילה. הרעש שהיא קראה לו

הפלטה והמטפחת יושבת בול. התחלתי בשני הפמוטים הגדולים והמשכתי לשמינייה הצעירה. כשכל השלהבות דלקו יפה יפה בירכתי והתפללתי מתוך מתוך. "זוכני לגדל בנים ובני בנים, חכמים ונבונים, ומאירים את העולם בתורה ובמעשים טובים". חזרתי על המילים שוב ולפתע בקע אור גדול בחדר השמיני. אור הגנוז לצדיקים. "ובמעשים טובים!" תמונה של נערה מסיעה נערה. זו מלאכת עבודת הבורא.

rachelitaub6@gmail.com

החניכים, חילקה הוראות, ניגבה לילדה אחת את הריבה שנזלה לה על הסנטר, הסיעה ילדים בכסאות גלגלים לכיוון ההצגה שעוד מעט מתחילה. הפנים שלה זרחו. אף פעם לא ראיתי אותה ככה. כשמבטנו הצטלבו אחרי כמה רגעים, היא הייתה מופתעת מאוד, אפילו חיבוק חטוף היה. היא עשתה לנו היכרות עם חלק מהחניכים. ילדים מקסימים עם חיים מאוד מורכבים. איזה גיבורים. אמונה התנצלה שהיא לא יכולה עוד לדבר. יש חניכה שצריך להחליף לה דחוף. היא הסיעה נערה יפהייה בכסא גלגלים לעבר תאי השירותים. בכזו פשטות. לא חושבת שאני הייתי מצליחה.

ערב שבת. ניגשת להדליק נרות. מרק כבר על

למה היא גורה לעצמה את השרוולים ולמה יש לה ריח של מדורה מהבגדים. נמאס לה. היא לא נהנית איתנו. היא אחרת. דמיית בחורת אולפנא חסודה שרוצה להיות אברכיית ויצא לך הכי רחוק מזה. אני מבין שכואב לך. אני רואה שכואב לך. אבל".

"בניה, אתה לא מבין, זו הבת היחידה שלי, בחיי שאני לא מבינה איפה טעיית!" מעל לסיר השמן המבעבע נשרה דמעה והשמיעה קול תסיסה.

"אמא, אני לא חושב שיש כאן עניין של טעות בכלל. את ששורקת ספרי אמונה חושבת שהתפלקה לקב"ה נשמה והתגלגלה אלייך בטעות? אני כן יכול להגיד לך שעכשיו זה זמן לתקן ולא להתרחק. היא נהנית שם בהתנדבות שלה, נכון? יש לי רעיון.. סעו אליה, את ואבא. קחי מרק, לביבות וסופגניות ופשוט תהיו איתה. שתריח בית, שתרגיש חיבוק".

"מה פתאום? עכשיו כשכולם פה? לא מסכימה שהיא תכתוב מה שקורה. וחוץ מזה, אם אני נוסעת אליה זה כאילו שאני בסדר עם איך שהיא. נותנת לה אישור".

בניה חיבק אותי ואחר כך הסתכל לי לתוך העיניים. ואם לא תתני לה אישור? אז את תהיי מאושרת?

יוסף כמעט התעלף כשאמרתי לו שאני רוצה לנסוע אליה. בניה יצא מהמטבח עם חיוך של ניצחון.

כשהגענו אל המועדון, עוד לפני שנכנסנו לאולם המסיבה, פגשנו במנהלת. היא שאלה אותנו מי אנחנו. "אנחנו ההורים של אמונה". היה נראה כאילו השם לא מוכר לה בכלל. "אמונה טובאל". ניסיתי שוב. "אההה! את מתכוונת לאיימי? איימי טובאל. ככה היא הציגה את עצמה כשבאה לכאן בפעם הראשונה. וואו, יש לכם בת כל כך מיוחדת, היא פשוט נשמה גדולה! כולה לב. החניכים כאן משוגעים עליה! היא כזאת מסורה וטובה. לא יודעת מה היינו עושים כאן בלעדיה. היא ארגנה כאן הכל הערב. בחנוכה ממש קשה למצוא מתנדבים טובים. כולם באילת או במסיבות משפחתיות". שום דבר מכל אלה לא הרשים אותי. רק חשבת: איימי היא קוראת לעצמה עכשיו...??

התקדמנו אל האולם ועמדנו בפתח, לא ממש נכנסנו. אבל אותה אי אפשר היה לפספס. אמונה הייתה שם האש החיה. עברה בין כל

כס"ז

הורים ובנות העולמות ל"ט

בית חינוך ותרבות כללית

פעילות חברתית רבה ואיכותית

משפחה אמיתית!

חינוך לחשיבה על כלל ישראל

בנין אישיות איכותי ועמוק

תכניות בחירה והעשרה

רמה לימודית גבוהה ומותאמת אישית

ימים פתוחים לבנות:
י"ב טבת וי"ד טבת.

לפרטים והרשמה: 0542377817

התבוננות

— הפרשה החסידית עם הרב עדין אבן ישראל —

בית הספר לסוסים

וגם הנשמות קודם בואם לעולם הזה נקראים גם כן עומדים... רק אחרי ירידת הנשמות לעולם הזה בהתלבשותן בגוף ונפש הבהמית נקראים מהלכים. והנה נודע כי תכלית ירידת הנשמה לעוה"ז לא ירדה בשביל עצמה כי הנשמה אין צריכה תיקון לעצמה, אלא עיקר ירידתה להתלבש בנפש הבהמית כדי להיות בחינת אתכפייה ואתהפכא בנפש הבהמית עד שלא יהיה לה כי אם רצון אחד לאביה שבשמים... שהסוס בטל לגבי רוכבו, שבלתי הרוכב אין מעלת הסוס כלום, אבל כשיש רוכב עליו ניכר מעלת הסוס ביותר שיכול לרוץ למקום שאין הרוכב יכול לילך מצד עצמו. וכך בחינת נפש הבהמית מצד עצמה היא מקושרת למטה אבל כשרוכב עליה הנפש האלוקית המתלבשת בה הנה זאת תהיה העלאת הנפש הבהמית ביתר שאת וביתר עז במסירות נפש ממש. [תורה אור פרשת וישב, ד"ה כה אמר ה', בראשית ל, ע"א]

כמו סוס, יכול לתת משמעות לסוס, כאשר הוא קובע לסוס להיכן צריך ואפשר להגיע. הרוכב לא רק מכוון את הסוס אלא גם מסוגל לנצל את הכוחות של הסוס, ולהגיע למקום שאליה לעולם לא היה מגיע בלי הסוס.

יכולה לשנות את עצמה ממקום למקום, ולכן היא נשארה במקומה. מתי המלאך מעופף? רק כשישראל אומרים קדושה למטה, אז המלאכים אומרים קדושה למעלה. המלאך מעופף רק כשאנחנו משאילים לו כנפים, וכשאנחנו לא נמצאים, הוא לא יכול לעופף.

בני אדם ומלאכים – מהלכים ועומדים

לפני ירידתה של הנשמה לגוף היא הוויה מושלמת כמו מלאך, אבל גם הוויה בלתי משתנה ובלתי מתפתחת, שאינה יכולה ליצור דבר ועומדת במקומה - כמו מלאך.

מלאך יכול להיות יצור רב-רושם בעוצמתו או בגודלו, אבל בסופו של דבר מדובר על כלי ומכשיר שנברא לצורך ולתכלית מסוימת, ולכן אפשר לחשוב על המלאך כעל יצור דומם. המלאך הוא שליח שנברא לפעולה מסוימת ומוגדרת, ולכן הוא לא יכול לשנות את הגדרת הפעולה שלו, ולמעשה מוגבל בתוך ההגדרה של השליחות שלשמה נברא, ומבחינה זו כל המלאכים הם "עומדים" [לפי זכריה ג, ז] - יצורים סטטיים שלא מסוגלים לשנות את הגבולות שבתוכם הם פועלים. מלאך לא נולד מלאך קטן, ההולך וגדל ונעשה יותר חכם אחרי כך וכך שנים, אלא נשאר תמיד כפי שהיה בהווייתו הראשונה. גם הנשמה לפני היותה בגוף היא יצור העומד במקומו. היא מצויה בדרגת מציאות גבוהה ועלינה אפילו מזו של המלאך, ותופסת את המהות הפנימית של ההוויה ושל האלוקות, אבל בכל זאת היא הוויה סטטית שאינה פועלת על המציאות.

רק כשהנשמה יורדת לעולם ונכנסת לגוף ולנפש הבהמית היא נעשית יצור "מהלך" - יצור דינמי, שמסוגל להשתנות, לפתח וליצור, ולא מוגבל בתחומו. הנשמה לבדה אינה מסוגלת להזיז כלום, אבל הנשמה בגוף מסוגלת לא רק להזיז את המציאות שלמטה, אלא גם להשפיע מלמטה על כל המציאות, ואפילו על המלאכים הדוממים. לפי המדרש, המלאכים לא יכולים לומר קדושה עד שהם שומעים קדושה מפי ישראל, וזה לא מפני שהם מנומסים, הוא לא יכול ליצור שום דבר לא אורגינילי, הוא לא יכול ליצור שום דבר והוא לא יכול לשנות את עצמו, כמו שאבן לא

חינוך הנפש הבהמית

הנפש הבהמית היא לא נפש של בהמה אלא נפש של אדם, ולכן היא מסוגלת ללמוד, אך היא צריכה חינוך כדי לשנות את עולם המושגים שלה. חלק מן התפקיד של הנשמה הוא לחנך את הנפש הבהמית דרגה אחרי דרגה: בדרגה היסודית הנשמה כופה את הנפש הבהמית להסכים או לכל הפחות שלא להפריע לעשיית הטוב, ובדרגות גבוהות יותר, הנפש הבהמית לא רק פועלת כפי שאומרים לה, אלא לומדת לחוות את המציאות בדרך קרובה לדרך שהנשמה חווה את המציאות.

ירידת הנשמה לגוף – הרוכב והסוס

לשם מה יורדת הנשמה לגוף? התפקיד של האדם במציאות הוא להיות הכוח הפועל, וכדי שהוא יצליח צריך שיהיה לו מכשיר לפעול בעזרתו: הגוף והנפש הבהמית. על ידי הנפש הבהמית אדם יכול להיות הקטליזטור של המציאות, זה שיוצר את השינויים בכל המציאות. הנפש הבהמית הופכת את הנשמה מיצור סטטי ליצור דינמי, מפני שהיא מאפשרת לנשמה לפעול במקומות שמצד עצמה היא לא יכולה לפעול בהם, והשילוב של הנשמה והנפש הבהמית הפועלת דרך הגוף יכול לחולל שינויים בכל הקצוות של המציאות.

מבחינה זו הנפש הבהמית היא כמו סוס: נפש לא מאומנת ולא מאולפת, שחיה את מציאות החיים שלה כמו בעל חיים שלא יודע מהי תכלית חייו. הסוס יכול לרוץ לכל מקום, אבל הריצה שלו היא לא משמעותית, כל עוד היא לא נעשית לשם איזו מטרה. רק הרוכב שבעצמו אינו מסוגל לרוץ



גב ההר
מובילים
לוקחים אחריות. נקודה.

אריזה | הובלה | אחסון | 02-9978757, 052-6071171
gavhahar1@gmail.com

בתוך הדבר הזה, וכשאני מגלה, אני מוציא את כל האנרגיה שיש בחתיכת חומר אחת. התהליך של שחרור האנרגיה שכלואה בתוך החומר יוצר דברים שאין בשום מקום אחר בתוך המציאות, ובאופן דומה, על ידי האנרגיה של הנשמה אפשר להמיר את החומר העוטף את הנפש הבהמית לאנרגיה שאין מסוגה בשום מקום מלבד בעולם שלנו.

באותה דרך בה מחנכים אדם בתוך תרבות להכיר בערכים רוחניים מסוימים. בתוך כל חברה מטפחים ערכים מסוימים שהם יותר משוכללים מרק ערך חומרי או ערך חושני. גם תאווה לכסף, כבוד או מעמד היא בעצם תאווה מופשטת, ומה שאנשים רוצים וחפצים, הוא לא רק דברים שניתנים לתפיסה חושנית אלא את מה שמעבר לחושני. הנפש הבהמית יכולה לעבור תהליך של חינוך, ובסופו של דבר אפילו להזדהות עם תפיסת המציאות של הנשמה.

כשמנסים לבקע אטומים, אני משתמש בחומר שקיים, אלא שאני משחרר אותו מתוך הקליפה והעטיפה שלו, ומגלה את כל הכוח הגנוז שישנו

הנפש הבהמית אמנם חשה את העולם על כל מופעיו, אך כל המושגים שלה שאובים מתוך מציאות העולם שלנו. כשהנשמה מנסה ללמד את הנפש הבהמית היא דומה בעניין זה למי שמספר לחברו שהמציאות איננה כמו שאתה מתאר לעצמך, ויש מציאות אחרת. זה לא רק להאמין על סיפור שמתרחש בקצה האחר של העולם, אלא להאמין כי המציאות שאני רואה אותה היא לא המציאות השלמה, וזה דבר מאוד מסוכן, ולכן נדרשת עבודה פנימית של שתי הנפשות עד שהן מגיעות למדרגה של חוויה משותפת של אלוקות.

כדי להגיע למצב כזה שאדם רואה את המציאות של העולם ככיסוי בלבד למהות האלוקית, וכדי שאותן התשוקות שיש לנפש הבהמית יתעוררו כלפי הדבר האלוקי, הנשמה האלוקית שיש לה היכרות ראשונית ובלתי אמצעית עם האלוקות צריכה לספר לנפש הבהמית, שכל המציאות שאנחנו רואים היא לא כל המציאות אלא רק מציאות ראשונית, השלכה או צל של מציאות יותר גבוהה. ברגע שהנפש הבהמית מגיעה לנקודה הזו, לא רק בגדר של שמיעת האוזן אלא בגדר של הבנה אמיתית, מערכת החישובים והחשבוניות שלה נעשית הרבה יותר מורכבת והרבה יותר פתוחה לדברים אחרים, היא הולכת ונפתחת עד שהיא בעצמה משיגה דברים שלא שייכים למהותה. וזה למעשה חלק מהתהליכים של מה שקוראים חינוך.



בערכת אוריאל סגל
הקטעים באדיבות ישיבת
תקוע ומרכז שטיינזלץ

בס"ד



מאירים את העולם

**בית תורה וחסד
"עטרת מרדכי אליהו" ברחובות
תומך למעלה מעשור
במשפחות נצרות ובבני תורה**

תרמו תלושי מזון והצטרפו לחסד!



סוף שנת המס מתקרב - הזדמנות לזיכוי מס

לפרטים - 054-4477562 | 08-9397933
 ateretme@gmail.com | עטרת-מרדכי.קום
 הרב זכריה מדאר 31 א' רחובות

שורש הנפש הבהמית

הנפש הבהמית מתעוררת על ידי שאני מדבר אליה בשפתה, ומנסה לחתור לשורש שלה. בשורשה, הנפש הבהמית היא גם כן הוויה רוחנית, ולכן היא קולטת בדרגה מסוימת וברוך משלה את הרשמים של האלוקות. תהליך דומה נמצא בכל שיטה אנליטית: ברפואה, למחלה יש סימפטומים, ואני מנסה להבין מהם את השורש ואת סיבת המחלה. ובפסיכואנליזה אני מסתכל על הנפש, וכדי לפתור את הקומפלקס הנפשי, אני מנסה לחתור לשורשו, להגיע לסיפורי הבסיס ולמה שקרה בעצם בהתחלה, ולהזכיר לאדם, כך וכך היה בהתחלה, ועל ידי זה אני פותר את הסבך.

הנחת המציאות של הנפש הבהמית היא שהעולם הביולוגי הוא מרחב החיים, והחיוניות הגשמית והחושית היא עיקר חוויית המציאות. מה שעושה הנפש האלוקית הוא לחשוף לנפש הבהמית כי הרציות הללו בעצמן נובעות מרוחניות, ועל ידי זה לקלף את הקליפה של מושא התאווה הגשמי, ולהכווין את הנפש הבהמית לעבר מציאות עמוקה או גבוהה יותר מזו שהיא רגילה בה.

הנפש הבהמית לומדת על האלוקות



פניקה

הנרות הללו

אורי צוקר, ישיבת לב חדש, שילה

אפשר לראות שום דבר, רק קירות. מי שרוצה להתקדם בחיים חייב ללמוד לפרוץ את הגבולות של עצמו, להציב יעדים חדשים, לחלום רחוק. זה היופי בחמישי, זה ששובר את הקיר, מפרק את הריבוע, מאפשר להסתכל על הכל מחדש עם זווית שונה לגמרי.

“יואו, אתם כבר חמישה, זה המון. אבל נראה לי שעדיין חסר כאן משהו.”

“חסר? אצלנו? למה מי אתה שתגיד לנו שאנחנו חסרים?”

“תראו, אתם קצת רדודים, חיים את החיים, נהנים, אבל הכל שטוח כזה, בלי עומק. כדי לייצר תלת מימד חייבים שישה קצוות: ימין, שמאל, קדימה, אחורה, למעלה ולמטה. איך אפשר להגיע ליעדים שלך אם אתה לא מסוגל להעמיק ולבחון את המציאות מצדדים שונים? רק מי שידע לראות גם את מה שיש מעל ומתחת לפני השטח יגדל באמת, השאר עלולים להישאר שטחיים כל החיים שלהם.”

“היי חבר'ה, מה קורה? הזמינו אותי להצטרף אליכם.”

“רגע רגע, אין כאן מקום, זהו, שישה זה המקסימום, אין עוד צדדים. אולי שנה הבאה יהיו עוד אודישנים.”

“חיים בסרט, רואים שלא הבנתם כלום. שש זה מה שאתה מסוגל להגיע אליו לבד, אבל תמיד יש את מה שאתה מקבל מלמעלה, וזה בעצם הכי חשוב. כמו, נגיד, שישה ימים ושבת, או שש שנים ושנת שמיטה. שבע זו הנשמה, המנוע שמניע את כל העסק, המקום של ה' יתברך בתוך כל הבניין שבניתם עד עכשיו, בלי זה שום דבר לא באמת שווה.”

“שלום. זהו, לקח זמן, אבל סוף סוף הגעתי.”

“יו, איזו התרגשות, איזו קדושה יש לו, כאילו רק לו חיכינו.”

“תראו, כולכם אהובים, כולכם חשובים, כולכם אמיתיים, אבל כל זה נכון בתוך הגבולות של המציאות, במגבלות של נפש בתוך גוף. למעלה מזה יש לכל יהודי מקום שהוא בכלל לא שייך לכאן, לעולם, הוא שייך רק לה' יתברך בלי גבולות בכלל, חלק אלקה ממעל ממש. ועם כל הפלא שבדבר, המטרה היא לגלות את האור הזה, האינסופי, דווקא בתוך העולם הסופי והמוגבל שלנו. זו האש שבאתי להדליק, הנר שבאתי להאיר, לעשות לו יתברך דירה בתחתונים.”

הנרות הללו קודש הם.

או, אני כאן לבד.

יופי, אין כאן אף אחד לעשות עליו רושם. אפשר להיות מי שאני באמת, בלי לרצות אף אחד.

“הלווהו, יש כאן מקום?”

“מקום? כאן? האמת שלא כל כך. אם תשב כאן אני אצטרך להתייחס אליך ולא אוכל להיות אני.”

“למה ככה? אותי לימדו שאדם הוא יצור חברותי, הוא צריך אנשים מסביבו. עם מי תחלוק את השמחות שלך, את הכאבים שלך? תמיד טוב שיש מישהו בסביבה שאפשר לשתף אותו.”

“הכל בסדר איתכם? אם שמעתי נכון נראה שאתם לא ממש מסכימים אחד עם השני.”

“מה אתה רוצה? באמת קשה להסכים כשכל אחד תופס קצה אחר.”

“ברור שאתם צודקים, בשביל זה טוב שיש שלושה. בדיוק בשביל זה הגעתי, להראות לכם שיש גם משהו באמצע בין שניכם. למרבה הפלא האמת נמצאת כנראה איפשהו באמצע, להיות לבד זה טוב וגם להיות ביחד זה טוב, יש מקום לזה ולזה. הכי נפלא זה להצליח להיות ביחד למרות שלא מסכימים, למצוא את מקום המפגש שלנו, כל אחד מהצדדים מרוויח מהשילוב הזה.”

“וואי וואי וואי, אכלתם את הראש. כן לבד, לא לבד, מה עם קצת תכל'ס?”
“תראו אותם, רק הגיע וכבר עושה בלגאן. אתה רוצה להסביר מה בדיוק לא תכל'ס?”

“מאוד נחמד הלבד והביחד שלכם, ומה, אם אתה לבד אז אתה כן אתה? אין דברים שמזיזים אותך? מסיחים לך את הדעת מהעיקר והחשוב? כדי להצליח להיות אתה באמת צריך גבולות, ארבע קירות שישמרו עליך שלא תברח לשום מקום. מי שידע להציב לעצמו גבולות, פנימיים וחיצוניים, פחות יגלוש למקומות שהוא לא רוצה להגיע אליהם, ויהיה יותר מי שהוא באמת. הבנתם? שלחו אותי לכאן להאיר את הנקודה הזאת, שיהיה ברור כמה הריבוע חשוב.”

“הצילו!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

בבקשה! תוציאו אותי מפה!”

“מה קרה? הכל בסדר?”

“הכל בסדר, רק שכל הגבולות האלה הכניסו אותי לפאניקה. מרוב גבולות אי

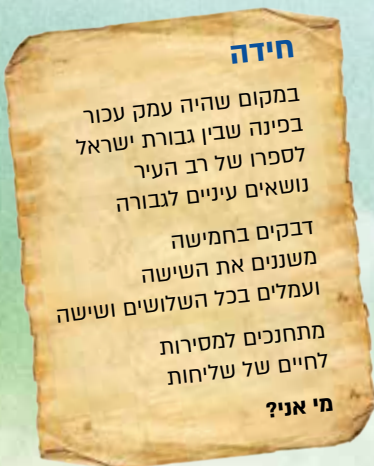


מוסיף והולך

ראשון בפתח הבית בלילה קר בירושלים. על עריסה חדשה ולבנה, שעמדה 'לא בדיוק בפנים אך גם לא ממש בחוץ', מצטרפת בדרכה להדלקה. היא נזכרת בין שיר לשיר, בין ניגון לניגון, בהריונות, בלידות, בפחדים, בתפילות. בהתגברות באמונה, בנפילות, בקשיים, באשמה. בחשבונות, בהשוואות, בייאוש, בכאב הגוף, בייסורי הנפש, בשיחות העמוקות על חינוך ילדים, על כוס תה עם בעלה או עם אימהות בגינה. בשאלות האם היא מספיק עושה, מספיק משתדלת, על הרעייה שהיא ועל האמא שהיא נהיית. היא נזכרת בהשכבות הארוכות, בסיפורים לפני השינה, בקטנה שרצתה עוד סיפור וילד שרק רצה כוס מים, למרות שהיא הייתה במטבח כבר פעמיים. בקריאת שמע על המיטה כשלא כולם באותו הקצב, כשהגדול כמנצח מרים את קולו ומראה לכולם את הקצב. על ההודאה בסוף כל יום עמוס, על התפילות שהתינוק כבר יישן כל הלילה ועל שנות השינה שהיא צריכה להשלים מתישהו. על המקום בלב שהלך והתרחב ככל שחלפו הימים, על הודיה שלא נגמרת ככל שעוברות השנים. על הניסים הגלויים והנסתרים, אלה שמרגישים אותם מיד ואלה שמגלים תוך כדי חיים. היא עדיין לא החליטה לאיזה סוג נס משתייכים, זכרונות העבר ותפילות העתיד, והאורות הללו שמוסיפים והולכים מוסיפים ורוקדים מול נר אחד ושמש בירושלים.

נר ראשון של חנוכה. נר ראשון שהיא מדליקה בחנוכייה החדשה בבית הפרטי שלה. היא מסתכלת על החנוכייה, השלהבות מרצדות בקצב הרוח. היא נזכרת בתפילות, בדמעות שזיכו אותה להגיע עד הלום. היא מסתכלת על הציציות של בעלה שמתנדנדות בקצב ההודיה, ונזכרת כמה היא חלמה בשנה שעברה על בעל עם ציציות ארוכות שיטיב עבורה את הנרות. נר ראשון של חנוכה. למרות שזו כבר השנה השנייה שהיא מדליקה נרות בבית הפרטי שלה, היא לא יכולה שלא להתרגש מהשלהבות המרצדות ברוח, מהתפילות שזיכו אותה להגיע עד הלום. היא מסתכלת בעיניים לחות מהודיה בעריסה הקטנה שבכניסה, בדיוק בין החוץ לבית, הכי קרוב שאפשר לחנוכייה, למרות הקור של ירושלים. נר ראשון של חנוכה. עברו כבר כמה שנים, למשפחה נוספו עם הזמן עוד שמונה ילדים. וכמו בכל שנה, עת מדליקים בחנוכייה החדשה-ישנה, היא מסתכלת על אור הנרות, השלהבות המרצדות שמזכירות לה את התפילות והדמעות שזיכו אותה להגיע עד הלום. יהודה והאחים שרים יחד 'על הניסים', ובספונטניות אופיינית מצרפים לשירה אורגן, חליל וגיטרה. היא מסתכלת על הציציות המקפצות של בעלה וילדיה, ונזכרת בחלומות על בית משלה, על חתן וציציות, ילדים ושירה, ומודה. היא חושבת על כל הדרך שעברה, מאחד לשניים, עת הדליקו יחד נר

אשרי



הורים יקרים! הנכם מוזמנים לערב היכרות עם ישיבת "דרכי נעם" בפתח תקוה

המפגש יערך אי"ה סביב שולחנות עגולים בהשתתפות הצוות החינוכי ותלמידי הישיבה

בישיבה, רח' צה"ל 71 פתח תקוה

ערבית 20:00 < תחילת פעילות 20:15

העולים לכתה ז'
 ביום ראשון, ט"ו בטבת
 (8.1.23)

העולים לכתה ט'
 ביום ראשון, ח' בטבת
 (1.1.23)



פרטים והרשמה לימי היכרות ומבחני כניסה בטל': 03-9226748

נא לאשר הגעה באתר ישיבת דרכי נעם פתח תקוה | בוטסאפ: 050-2361705 | במייל: YTDNPT@GMAIL.COM

באנו לשתוב



דבר כזה עוד לא היה:

גלריה מכובדת של רבנים וראשי ישיבות גבוהות והסדר המייצגות את המהפכה החסידית בציבור הדתי-לאומי, התכנסה בבנייני האומה בשבוע שעבר להתוועדות הכנה לקראת י"ט כסלו, יחד עם המוני תלמידים, בתבערה של צימאון קודש; בהם: **הרב יהושע שפירא** – ראש ישיבת רמת גן, **הרב אריה הנדלר** – ראש ישיבת רמלה, **הרב דוד דודקביץ** – ראש ישיבת רועה ישראל יצהר, **הרב שניאור קץ** – ראש ישיבת נחלת ישראל מגדל העמק, **הרב איל יעקובוביץ** – ראש ישיבת צפת, **הרב דוד אמיתי** – ראש ישיבת תפוח, **הרב איל ורד** – מכון מאיר. מנחה: **הרב מיכי יוספי**.

בניה זית הצטרף

להתוועדות, האזין וכתב. עכשיו היא לפניכם, מוזמנים גם אתם: מזגו כוסית 'לחיים', פתחו את הלב ותפסו כיסא פנוי בהתוועדות הארוכה-ארוכה, שלא תיגמר לעולם.

ז!

איזו תקופה הייתה המאושרת בחייו של הרב דסלר < זהירות: חסידות של פולקלור < לא עוזבים התוועדות באמצע, כי אין אמצע < אתה שומע, יצר הרע? אנו מוחים! < שלולית מים בכפר ברוסיה העמידה על הרגליים את ציר הרשע שלא יכול לסבול את פך השמן < עשיו לא מצליח להבין מאיפה הגיעו הבחורים של הדור הזה, כי הם באמת מהעולם הבא < בשידוכים מחפשים מישהו שעובד, לא מי שרק עושה קולות של מזוזה < טוב לשמוע על המהלכים שה' מוביל בעולם, אבל צריך לא לשכוח גם על ה' עצמו < וסוכריית מנטה מנהג מונית בכניסה לבני ברק היא כל הסיפור של החיים על פי התניא

צילומים: חיים טוויטו



מפתח גנבים

הרב מיכי יוספי: הנה אנחנו זוכים להתוועד בצוותא חדא, ואני רוצה לספר לכם: גדלתי בבני ברק, ואחת מהדמויות שהיו יותר נערצות בעולמי, הייתה הדמות של הרב דסלר, מחבר הספר 'מכתב מאליהו'. פעם דפדפתי בספר הנפלא הזה, בחלק ה', וראיתי שם הערה מיוחדת של עורכי הספר. הם מספרים שם, שהרב דסלר, לפני שנעשה משגיח בשיבת פוניבז', התגורר באנגליה. במשך תקופה מסוימת, התארח אצלו אחד מתלמידיו של הרבי הרייזצ'י, יהודי בשם ר' איצ'ה מתמיד. ר' איצ'ה שימש אז כשד"ר לאסוף כספים לטובת הפעילויות של חב"ד. הרב דסלר, שגדל בחינוך הליטאי והיה חניך של אסכולת קלם, ניצל את ההזדמנות שר' איצ'ה התארח בביתו, לטובת לימוד חסידות. לימים, הרב דסלר סיפר, שהזמן הכי מאושר בימי חייו, הוא לא אחר מאשר אותם שבועות שהוא למד חסידות. מילא תגידו לי שמדובר בסיפור חב"די, אבל העניין הוא שהסיפור מופיע בתור הערה בספר מכתב מאליהו. תבדקו - חלק ה' עמוד 485. שיננתי את המיקום המדויק, בגלל שזאת הערה מאוד משמעותית.

זו שמחה גדולה להתוועד ביחד, ולשמוח בתורת החסידות שהתפשטה בעולם. החסידות מחנכת אותנו לחשוב לא רק על עצמנו אלא גם לחשוב על השליחות שלנו להועיל לאחרים, למי אפשר לעזור ולהועיל. מספרים שחסיד של אדמו"ר הזקן היה במצוקה גדולה. הוא לקח הרבה הלוואות בשביל העסקים, אבל איכשהו העסק לא עבר, והוא גם הסתכך עם חובות. הוא נכנס לאדמו"ר הזקן וסיפר על צרותיו, והרבי אחרי שהקשיב לכל המונולוג שלו, ענה לאותו חסיד: "אתה אומר מה אתה צריך, אבל לא אומר מה צריך ממך". היהודי תפס את עצמו, יצא מהיחידות והתחיל לעסוק בשליחויות של מצווה. כמו בסיפורים הטובים, הגיעה לו הישועה.

למרות הסוף הטוב, אני רוצה להתעכב על התשובה של הרבי, שעלולה להישמע קצת

מעצבנת. נראה לי, שחשוב לשים לב לכך שיש פה יחסי אמון בין חסיד לרב. אפשר להוסיף ולומר, שהרבי ראה בעולמות עליונים, בכוח ראייה רוחנית, שעל פי דרך הטבע אי אפשר לעזור לאותו יהודי. החסידות מגלה, כמו גם בסיפור הזה, שלפעמים מזלו של האדם סגור ואין איך לעזור לו, אם לא על ידי מפתח גנבים. מפתח גנבים, הכוונה למפתח מאסטר, שיכול לפתוח כל דלת. הכוונה היא לגנבים דקדושה. כדי לפתוח דלת אישית שבן אדם רוצה אותה דווקא, צריך סייעתא דשמיא מיוחדת. אבל אם בן אדם עוצר רגע, מסתכל מסביב ושואל: "מה היא שליחותי? למי אני יכול לעזור? למי אפשר לתת מילה טובה? חברותא? למי להאיר פנים?" אולי להניח תפילין ליהודי אחר - כל אלו פותחים שערים.

לחיים!! התכנסנו כאן להתוועדות, שגם היא מיסודות החסידות. כך מקבלים דין מן דין, ומקבלים סייעתא דשמיא לכל אחד בעבודת ה' האישית שלו. מכאן אפשר לקבל כוח לכל השנה כולה, לאור הגדול של החסידות, שמאיר את עבודת ה'.

לא רק טשולנט וקוגל

הרב דוד דוקוביץ: אשרינו, שכל היושבים כאן יחד מתוועדים כלבב שלם. רציתי להתחיל את הדיבור על י"ט כסלו ממקום שקרוב יותר לציבור היושב פה. י"ט כסלו הוא גם האירצייט של הרב נריה. למען האמת, נקודת הקשר שלנו לחסידות עוברת דרך הרב נריה. כולנו כאן נכדים ונינים של תלמידי הרב נריה. הוא הכניס ללבבות פנימה, לב ורגש עם אהבת תורה, וגם כמובן חום חסידי. בבית המדרש שאנחנו יונקים ממנו, הוא גידל לומדים בעלי מוכנות לעומק של מחשבה פנימית. מעבר לקיום המעשי של המצוות, הוא הדגיש את נקודת "רחמנא ליבא בעי". בית מדרש שאורות הקודש הפנימיים מפכים בו, גרם להיות קשובים לפנימיות התורה. חשוב להדגיש, שיש סכנה גדולה בלימוד

הפנימיות והחסידות, שהם עלולים להפוך לפולקלור. ניגונים, משקה, חברים, משהו נחמד כזה. ואם יש טשולנט וקוגל, בכלל מה רע? ערב אחד קצת לצאת מהשיבה - נחמד סך הכל, לא? נראה לי שכל ראש ישיבה פה התלבט בשאלה איך החסידות נקלטת אצל התלמידים - היא מקלה על החיים או תובעת משהו? היא נותנת לנו כיף נחמד לשבת כאן במקום בסדר ערב? יש כאן גם שפע רוחני, ביריד הנפלא שיש פה. אבל האמת היא שהמבט החסידי האמיתי בא לנסות להאיר כל פינה בחיים. ובארץ ישראל זוכים להארה הזאת כפליים.

הפריצה של העלייה לארץ, הייתה כבר אצל הבעש"ט שחלם לעלות ארצה, ולא הצליח. גיסו ניסה והצליח, ולימים הסבא של רבי נחמן ניסה והצליח. רבי נחמן בא לארץ וחזר לחו"ל. הם, וכל הצדיקים שעלו - בעליית החסידים ובעליית תלמידי הגר"א - סוללים את הדרך לארץ. הכיסופים לא מאפשרים רק עליה טכנית לארץ, אלא מביאים לשינוי של ממש בקשר עם הבורא יתברך.

בזוהר הקדוש כתוב שישנם שני פסוקים שונים זה מזה: "עבדו את ה' ביראה", ולעומתו "עבדו את ה' בשמחה". כיצד מיישבים ביניהם? אומר הזוהר, בחו"ל עובדים את ה' ביראה - באמת כמה יראה הייתה לנו! הרבה יותר מדי! בעיקר יראה מהגויים... לעומת זאת, ארץ ישראל נועדה למקום של חיבור ואהבה. מי שסלל את הדרך לעבודה ה' בשמחה ובחיבור, ורצה שתשלב יחד את השיבה לציון עם השיבה לאלוקינו, עם ההתחדשות בעבודת ה', בוודאי היה הבעש"ט הקדוש. הגילוי של הארת הפנים האלוקית והשיבה לציון, הם שני דברים שהולכים יחד. שתי הגאולות הללו צועדות יחד.

לפעמים יש מתח בין הנושאים הללו, וכישיבות שלנו אפשר לומר שכיום זה הנושא. לא פעם, מי שלומד חסידות מואשם שהוא עוסק בגאולה פרטית ולא בגאולה כללית. כתוצאה מהגישה הזאת רבים מפחדים ללמוד חסידות. אני לא יודע כמה פוסט-טראומה יושבים בקהל כאן.



אבל אני מקווה שאני שותף לטיפול הנפשי הזה יחד אתכם, ועם ההקשבה לביקורות הללו, טוב לברר לנו את דרכנו. יש לנו הזדמנות לברר את המהות של הקשר של בני הישיבות שלנו, ביחס לחיבור הקריטי בין תורת הרב נריה ורבותיו מבית המדרש של מרן הרב קוק זצ"ל, לבין תורת החסידות.

אל תשכח את האש

הרב איל יעקובוביץ: חשוב להבין, שלא באנו להתוודעות עכשיו בשביל ללקט אוסף של דברי תורה, או לצפות בפאנל רבנים על נושא הלכתי או אפילו חסידי. בהתוודעות אין פוזה של about. חסידות היא דבר שקורה כאן ועכשיו. באנו לכאן, אלה שבאו מרחוק ואלה שמקורב - אני מכיר כמה שהגיעו אפילו מרחוק מאוד - כדי לבעור ביחד. באנו לכאן בשעת הרצון הזאת, שהציבור הקדוש כאן מתאסף בשייכות ובחיבור, כשיש בינינו אהבה אחוה שלום ורעות, בפנים מאירות ועיניים שוחקות, כדי להדליק את עצמנו בלב בוער למלך. מתוך חיבור של חבורה קדושה, יכולה לבעור אש של חסידות ועבודת ה'. אש שמגיעה עד לקישקע. מגיעה מהמזבח - מהצלחת, דרך הספירט שחילקו פה, והיא עולה כלפי מעלה. חסידים אומרים שלא עוזבים התוודעות באמצע, והכוונה כעת היא, שלא יהיה אמצע. לא רוצים שמישהו יהיה אמצעי, מרכזי, שכולם שומעים אותו ועושים בסוף פשש... באש בוערת אין אמצע. לחיים!

הרב אריה הנדלר: בהמשך למה שהרב איל אמר, יש משל מעניין מהבעל שם טוב. פעם שאלו את הבעש"ט: "מה חידשת? יש לנו גמרא, פוסקים, שולחן ערוך, ואנחנו יודעים מה שצריך. מה באת לחדש?" הבעש"ט ענה במשל. מעשה בצורף שלימד את השוליה שלו את כל מלאכת הצורפות. הבחור היה מוכשר, והגיע להישגים גבוהים במלאכת הצורפות. לימים, באו מבית נגזי המלך, וביקשו עובד שיעבוד בצורפות עבור המלך. בעל הבית המליץ על הבחור הצעיר, ואכן הוא הלך לארמון המלך. אחרי יום אחד, הוא חזר משם בוכה. שום דבר לא עבד לו. "עשית הכל כמו שלימדתי אותך?" שאל הצורף, והבחור ענה בחיוב. הזיקוק של הכסף והזהב והחיבורים ביניהם - הכל היה כמו שצריך. "רגע, אבל את האש! את האש בתנור הדלקת?" הבחור תפס את הראש ואמר: "וואי! לא ידעתי שצריכים להדליק את האש...". הבעש"ט סיים ואמר: "הכל באמת כתוב. אני לא באתי אלא להדליק את האש". לחיים!

הרב יעקובוביץ: שמעתי פעם בכיוון דומה, שהקשו על הבעש"ט מה החידוש של החסידות. שמחה? כבר כתוב בתורה. ריקודים, תפילות? מה החידוש? ענה הבעש"ט: "את המרק של ליל שבת, אתם אוהבים לאכול? תאמרו אתם: מה ההבדל בין מרק חם למרק פושר?" זה כל החידוש. אותו דבר, אבל חם.

צא מכאן, גנב!

הרב דוד אמיתי: אחרי הדיבורים על האש, נזכיר מה שאומרים בחב"ד, שהנר הכי חשוב הוא הנר התשיעי, כלומר - השמש. כל נר הוא חשוב, אבל הכי חשוב הוא השמש, שלוקח את האש של חנוכה ועושה איתה משהו הלאה. הוא לא רק בעצמו בוער, אלא גם מדליק אחרים.



טובה באה לעורר אותנו לראות שיש אורסט או קילימנג'ור בעולם. לא להסתפק בגבעות קטנות. בעלי המוסר אמרו, שהבעל-מום הכי גדול הוא הגמד. הכוונה לגמד ברוחניות, שהכל אצלו קטן. הנה נאספו כאן ביחד הרבה יהודים, נשאר רק לצרף את כל היצר הטוב של כולם, וביחד בטח מנצחים, כל אחד את היצר הרע הקטן שלו. חסידים אומרים 'לחיים' על 'משקה', ומלמדים שצריך ללמוד ממנו את העובדה שהוא אף פעם לא קופא. היחידים שלא קפאו בקור הסיבירי של הכפירה ברוסיה, היו רק חסידי חב"ד. אף זרם אחר ביהדות לא החזיק מעמד בקור העצום הזה. אחד מחסידי חב"ד סיפר שהוא היה בכיוד הרבה שנים בכלא. כדי לא להשתגע הוא ניסה לבקש מהסוהרים שיתנו לו משהו להתעסק בו, אבל הם כמובן לא הסכימו. כשהוא כבר הרגיש שהוא עומד להשתגע, הוא התבונן על העכבישים שבתא, שהיו מגיעים לשם 'לבקר' אותו. אחרי תקופה שהוא היה הורג אותם כדי שלא יטפסו עליו, הוא חשב שאם סוף סוף יש לו משהו לדבר איתו חוץ מהקב"ה, הוא יכול להתחיל לחקור עכבישים...

אחרי הרבה שנים, כשהוא השתחרר מהכלא, הוא סיפר מה הוא למד מעכביש לעבודת ה'. העכביש צד את הזבוב על ידי שהוא טווה קורים. אחר כך הוא מחכה בסבלנות, עד שנדבק זבוב לקורים, אבל הוא לא קופץ עליו מיד. יש לו זמן. הוא מחכה מספיק זמן עד שלזבוב ייגמר כל הכוח, ורק אז הוא מגיע ואוכל אותו בנחת.

היצר הרע נמשל לעכביש. במהלך מאה ועשרים שנה בעולם הזה, אנחנו בתוך הקורים של היצר. כל עוד הבן אדם משתולל, מפרפר קצת ומראה אותות חיים, אז העכביש, היצר הרע, עומד קצת בצד. התוודעות היא זמן טוב להשתולל ולעשות שריר נגד היצר. כשנמצאים כולם ביחד אנחנו בעצם עושים מחאה - כולם למדו ביישיבות שגם פעם בשלוש שנים מספיקה מחאה כדי להוציא את הגולגול מהשדה. שנזכה לצעוק על היצר הרע שיפסיק להשתלט, ונזכיר לכולם שהוא גנב ולא בעל הבית.

בסוף פרשת וישלח יש אריכות גדולה מאוד על אלופי עשיו. האמת היא, שקודם כל לבחורי ישיבה צריך להזכיר שאלוף 'נחת', הוא אחד מאלופי עשיו. יש בחורים שאצלם 'נחת' הפכה לעבודה זרה. העיקר שהכל יהיה רק בנחת... הבעש"ט, לעומת זאת, דיבר על זריזות במתינות. בנחת, אבל שתהיה בזריזות. על כל פנים, אלופי עשיו מופיעים באריכות מופלאה. השאלה ברורה: מה אכפת לנו כל המשפחולוגיה הזאת? בעלי הסוד אמנם דורשים שם דרשות נפלאות, אבל רש"י בתחילת פרשת וישב נותן כיוון אחר. הוא מתאר שיעקב אבינו ראה את כל האלופים של עשיו, ולא ידע איך הוא יוכל להתמודד איתם. יש כזה ריכוז אצטדיונים ושידורים בכל רחבי העולם - איך מתמודדים איתם? הוא עונה במשל על פחמי, שרואה גמלים טעונים בערמות קש, והוא תמה איפה ייכנס כל הקש. עומד שם פיקח ואומר לו: "ניצוץ אחד שלך, ישרוף את כל הקש ברגע אחד". 'וְהָיָה בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ, וְבֵית יוֹסֵף לְהִקְהָה, וְבֵית עֵשָׂו לְקֵשׁ'. הרב קוק אומר: 'קש' בגימטרייה ארבע מאות, כנגד ארבע מאות איש של עשיו. הם נראים אדירים וחזקים מאוד, אבל בסוף הכל קש חלול, שניצוץ אחד של אש קודש אמיתית שורף את כל השקר. הלוואי שנזכה להדליק כאן את האש הזאת בתוכנו. חסידים אומרים 'שניאור' - ישיש שני אורות. צריך שיהיה נר אחד אצלך ונר שני - להדליק אש אצל מישהו אחר. זאת עבודת כל הגדולים והצדיקים, והאדמו"ר הזקן, שהאש שלו בוערת עד היום הזה, בא לחמם גם אותנו.

פעם הרב שטיינזלץ זצ"ל סיפר, שבהולנד (שנזכה לא לדרוך באדמה הטמאה שלה, אלא נידבק באדמו"ר הזקן שאמר שרק בזכות ארץ ישראל הוא יצא מהמאסר) הארץ שטוחה. כשיש קצת גאות ושפל בים, הם כבר בסכנה. בעומק המדינה, יש רכס גבעות קטן של שלושים-ארבעים מטר מעל פני הים. שם קוראים לגבעות האלו 'צוקי השמים'. פשוט זה הגובה שהם מכירים. הנמשל של הרב שטיינזלץ היה, שככה נראה בן אדם שהשאפות שלו מסתכמות בטיפוס על הר קטן. התוודעות

הוא גלגל אותו הלוך וחזור, עד שקיבלתי רושם שיש לו בזה כוונות עליונות - אולי הוא למד אותן איפה שהוא בכתבי האר"י הקדוש... בכל אופן, אחרי כמה רגעים, הוא קבע בפסקנות: "זה שמן משובח!"

בגלל שאני לא מבין בשמן, מיד האמנתי לו. בכל מקרה סמכתי עליו, כי עם מחותן לא מסתכנים... אחר כך הוא התחיל להסביר ולתאר באריכות איך יודעים שהשמן באמת משובח. הוא הרצה לנו על המינון בין מרירות למתיקות, על האיכות של המרקם ועוד. ממנו למדתי שיש לשמן הרבה צדדים ואיכויות.

נראה לי, שבחנוכה אנחנו נאבקים על עוד איכות אחת של השמן. כשהיוונים פרצו לבית המקדש, הם לא היו צריכים שמן - ביוון יש הרבה שמן. הם גם ידעו להעריך את השמן האיכותי שיש במקדש, והם לא רצו לקלקל אותו. הם כמו כן לא רצו לפגום באיכויות של החומציות או המרירות, וגם לא באיכות הבעירה שלו. כל אלו לא הפריעו להם. מה כן עניין אותם? רק שהשמן לא יהיה טהור! הם טענו כלפי עם ישראל, שלטורה אין שום קשר לאיכות של השמן. מן הסתם היו להם גם מומחים לשמן, שהוכיחו על פי מחקרים שטורה לא תעזור לשמן להצליח. אחרי שהם לחמו כדי לכבוש ארצות וערים בכל העולם, שיא המלחמה שלהם היה להיכנס לבית המקדש ולטמא את כל השמנים. איפשהו בתוכם פנימה, הם הרגישו שהאיכות של הטורה מאיימת עליהם.

האם נלחמנו חזרה? ועוד איך! איפה היוונים כיום? מישהו בכלל זוכר שהיה עם כזה על במת ההיסטוריה? מאז המאבק איתם, עם ישראל יוצר כל הזמן מהפכות בעולם, ועוד מעט כבר יתהפכו כל העמים לקרוא שפה ברורה בשם ה'. הכוח לכל המהפכות שלנו, מגיע מזה שבשמן עניין אותנו רק דבר אחד - שיהיה טהור. נקודת הטהרה הזאת, חשובה יותר מכל ההצלחות שבעולם. יותר נכון לומר, שהיא הצלחת ההצלחות.

האמת היא, שהנקודה הזאת לא נוגעת רק לחנוכה. לעומת כל שאר סוגי הפירות, בשביל לזכות בשמן של הזית, צריך לכתוש אותו. היוונים בזמנם כתשו אותו, ובניגוד למה שהם חשבו, הוצאנו מהכתישה הזאת שמן טהור לדרורות עולם. במשך כל הגלות, המשכנו לאחוז בכך השמן הטהור. מכל מהלך של כתישה שעם ישראל עבר, הטהרה התגלתה ויצאה החוצה הרבה יותר. ההתוועדות שלנו עכשיו, היא



ממלאת את בנייני האומה בריקודים וכאש של פנימיות. משהו שנוגע בעץ החיים ממש. יש פה משהו מאוד גבוה ועמוק שמתגלה דווקא במלכי אדום האלה. שנוכה לאורות דתוהו בכלים דתיקון. לחיים!!

עד שהושמה תפרח

הרב יהושע שפירא: לחיים לחיים! אני יושב פה ליד הרב הנדלר - המחותן שלנו, אבל רצייתי לספר לכם סיפור דווקא ממחותן אחר שלי, קצת יותר מבוגר מהרב הנדלר - ר' מיכאל בן חורין. בפעם הראשונה שהוא ומשפחתו הגיעו אלינו לרגל ה'יורט' של הילדים שלנו, כיכדנו אותו ב'משקה' כדי לומר 'לחיים'. אחרי ה'לחיים', שבמשקאות מהסוג הזה הוא לא בקיא גדול, הגשנו ארוחה, כשבתפריט היה גם סלט מתובל בשמן זית. הוא התחיל לאכול את הסלט, ואחרי כמה שניות עצר ושאל: "איזה שמן שמתם כאן?" התברר שהוא ממש מומחה לשמן זית. הוא ביקש כוס זכוכית נקיה, מוג שמן מהקבוק, והתחיל לגלגל אותו על הלשון. כך

הרב יעקובוביץ: ר' דוד, הרי המחאה שם עובדת בזכות "חברך חברא אית ליה". בזכות כל החברים שבאו לכאן, אז המחאה של פעם בשלוש שנים יכולה להועיל.

הרב אמיתי: מספרים שבא פעם חסיד אל הריז'ינר, כדי להיפרד ממנו לתמיד, וביקש עצה שתלווה אותו בשארית חייו. הריז'ינר ענה, כמו שיעקב אבינו אסף את בניו, העצה היחידה היא להתאסף ביחד. הוא הוסיף ואמר, שלעצה הזאת יש שלושה תנאים: לזכור אותה תמיד, לקיים אותה בכל מצב, ולספר אותה לכל מי שאפשר. פעם אחת הריז'ינר אמר, שבדור אחרון יהיה גהינום של שלג. הכל יהיה קר. יהיה דור כזה, שאם יחזור מעמד הר הכרמל, אז תרד אש לנביאי הבעל, ולנביאי ה' לא ירד כלום. להחזיק באמונה תמימה, יהיה כמו טפס על קיר חלק עם הציפורנים. על הדור הזה הוא אמר שצריך להיות ביחד. לחיים!! שנהיה תמיד ביחד!

הרב יעקובוביץ: ר' דוד, אני רוצה לומר לכם משהו בקשר לפסוק מהפסוקה. ה'שפת אמת' אומר וורט עצום על הפסוק "והיה בית יעקב אש, בית יוסף להבה, ובית עשוי לקש". אש - הכוונה לתורה: "הלוא כה דברי קאש". יעקב לבדו, עם האש של התורה, עדיין לא מצליח לנצח את עשיו. האש לא מגיעה מספיק רחוק. אם אין להבה, אם אין התלהבות, האש לא מגיעה רחוק. אבל האש שנמצאת בתוך החום של הוודקה, בהתלהבות של ההתוועדות, נותנת כוח להגיע גם הרחק ולנצח את היצר. ככה מנצחים את עשיו.

מלכי אדום, שמלכו "לפני מלך מלך לפני ישראֵל", רומזים למדרגות שלפני עולם התיקון. אלו עולמות שנשברו, ומחפשים תיקון. בדרך כלל אנחנו מתייחסים אליהם בצורה של רתיעה ופחד. כל האדום הזה, מריח לנו כדבר שלילי מאוד. אבל האמת היא, שהאדמומיות היא כוח חזק בחיים שלנו. אפשר לקחת ממנו זרעים נכונים, ולהצמיח מהם התלהבות.

אמנם רק לעתיד לבוא, כאשר "אבא אל אדני שעריה", ביום שבו "יהיה ה' אחד ושמו אחד", "ידעלו מושעים בהר ציון לשפוט את הר עשור", אז אפשר יהיה להביא לתוך התורה, ולתוך בית המדרש והישיבות, את נקודת האדום; אז הנקודה של ההתלהבות והאש תהיה חלק בלתי נפרד מהקדושה, יהיה ניצחון גמור, ונוכל להשתמש באש שכיום נמצאת אצל יצר הרע, ולהפוך אותה לחלק מהקדושה; אבל בינתיים, כבר עכשיו אנחנו מתחילים לראות פה איך האש



אתם רוצים לטעום טעם כזה, תלמדו את מאמרי האדמו"ר הזקן שאחרי המאסר בפטרבורג. יש אצל אדמו"ר הזקן כזאת בהירות, עד שגם בעלי שכל גם כמו שלנו יכולים להבין אלוקות. ולא רק להבין אלא לבעור מזה, עד שאדם לא ידע איך הוא חי בעולם הזה.

אני עוד בתוך השבעה על מורי ורבי הגאון הצדיק, מלאך ה' צבאות, הרב מרדכי שטרנברג זצ"ל. אפילו עכשיו כשאני רק אומר את המילים האלו, אני נרעד כולי. אתם יודעים שהוא היה חולה בתקופה האחרונה, והוא כבר לא יכול היה לנשום. בכל זאת, הוא עוד המשיך להעביר שיעורים. לא מזמן הוא היה בכרמזווה של נכד בקדומים, ושם שאלו אותו, איך הוא יכול להמשיך ללמד שיעורים? הרי הוא לא יכול

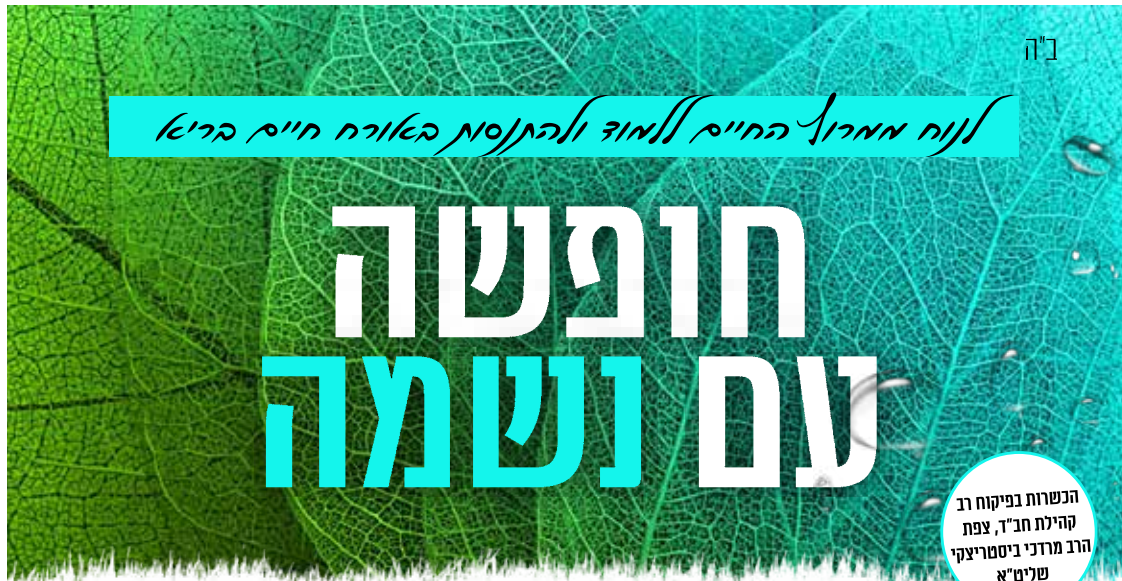
אדמו"ר הזקן, בשנים שלפני המאסר דיבר בסגנון דומה, אבל אחרי המאסר העולם התהפך לגמרי. העולם כל כך השתנה, עד כדי שהחסידות יכולה להיות מובנת אפילו בשכל פשוט של כל יהודי מן השורה. כשהתחלתי בעצמי ללמוד את מאמרי אדמו"ר הזקן, ראיתי שהסבר כל כך טוב, עד שגם הצלחתי להבין, וממילא זה גם נגע לי בנשמה. אולי יותר נכון לומר, שהנשמה שלי כמעט פרוחה... חז"ל אומרים שכשישראל עמדו על הר סיני פרוחה נשמתם. בדרך כלל זאת נשמעת דרשה יפה - אפשר אפילו לדמיין איך הם נשאו כפיים לשמיים, והנה יצאה הנשמה. אבל האמת היא שהם פשוט הבינו את התורה כל כך עמוק, וספגו אלוקות בצורה כל כך בהירה, עד שהם פשוט לא יכלו לנשום. הנשמה טעמה מרחבים אין סופיים, אז היא פרוחה לה. אם גם

בעצם שמחה על טהרה שיצאה מכתשה כזאת. המאסר של אדמו"ר הזקן בשעתו, וגם הדברים שעברו שאר האדמו"רים לבית חב"ד, היו כתישה של זיתים טהורים. הם הרי חיו ברוסיה. אנחנו כאן לא כל כך יודעים מה פירוש מרתפי הק.ג.ב., ואיך חיים עם תורה ומצוות כשצריך הרשע בצורה הכי מרוכזת שלו רודף אותך. הרשעים האלו חיפשו כל הזמן את פך השמן הטהור, כדי להשמיד אותה.

פך שמן טהור כזה היה האדמו"ר הזקן. זאת תופעה לא מובנת - מה כל כך הפחיד אותם ביהודי הזה? הם ראו בו אולי איזה גיבור? מפקד שיכול להוציא גדודים לקרב? לא יאומן, אבל הם רעדו מפחד, שמא יהיה עוד יהודי שיבנה מקווה טהרה. אתם יודעים כמה חב"דניקים ברוסיה נהרגו על קידוש ה' בגלל שהם רצו לעשות מקווה טהרה? כל האימפריה הסובייטית נבהלה ונעמדה על הרגליים האחריות, כדי שלא יבנו מקווה טהרה! ערער את כל יסודות הקיום שלהם. איזה חב"דניק אחד התחבא באיזה כפר נידח וסידר שם בהיחבא שלולית מים, שבקושי יכולה להיחשב למקווה טהרה, אבל כל השלטון הסובייטי מזדעזע!

האמת היא, שחשוב מאוד להבין - בסופו של דבר, הם צודקים. מקווה טהרה אחד, ניצוץ קטן מהפנימיות של יעקב אבינו, שורף את כל הפמליה של עשיר, עם הגדוד של ארבע מאות איש. ניצוץ אחד של טהרה, ניצוץ עמוק של דבקות אלוקית, ניצוץ של מקווה או של תלמוד תורה - גם אם זה תלמוד שיש לו שניים-שלושה תלמידים, מקפץ את כל הק.ג.ב. לחפש אחריו. חלילה, שאף יהודי לא ילמד משניות. אבל מכל הכתישה הזאת יצאה ויוצאת בעירה אדירה.

אני לא יודע אם אתם מכירים את השינוי הדרמטי שיש בין מאמרי אדמו"ר הזקן שלפני המאסר לבין המאמרים שנאמרו אחריו. מי שלמד את שני סוגי המאמרים יודע בכיור - מדובר בעולם אחר. בכלל, רוב האדמו"רים שחיו בדור של אדמו"ר הזקן, דיברו חסידות בצורה המציתית מאוד. קשה היה להבין ממש מה שהם מלמדים, כי רוב התורות היו מורכבות מרמזים עליונים או קודים מקוצרים, שלא כל אחד מצליח להבין מה העניין. אפשר לשער השערות, אבל זה לא כל כך אמת.



חמישה ימים של איכות, הרחק ממרוץ החיים המטורף, לתת לעצמך מנוחה, איזון וחידוש כוחות. סדנת בריאות לגוף ותורת החסידות לנפש.

מלון כינור המפואר
15-19/1/2023 כ"ב-כ"ו בטבת תשפ"ג



בהשתתפות חלוצת הטבעונות בארץ, מדריכה לאורח חיים בריא - **דבורה נואל**



שיעורי חסידות והיבה נשמה



שיעורי תנועה ונשימות, מנוחה, טיול בטבע



הרצאות וסדנאות ממיטב המורים המובילים בתחום הבריאות והתזונה



ארוחות טבעונית מיונות



לפרטים והרשמה:
עמי פייקובסקי 052-8967701

ומשמני הארץ ורב דגן ותירש", כלומר, שתזכה לגילוי אלוקות מטל השמים ומשמני הארץ. האלוקות שמתגלה מטל השמים, אלה "הילדים" אשר חנן אלוקים את עבדך".

כל החבורה הקדושה שנמצאת פה, "פָּלְנוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד נְחֻנוּ", מביאה התעוררות גדולה ושמחה שיוצאת מגדר הרגיל! אנחנו זוכים כעת לגילוי אלוקות, לקחת אתנו מתורת החסידות, מ"טל השמים", וליישם אותה בארץ שהקב"ה נותן לנו. יש עוד ארץ בעולם שאפשר לקבל ממנה גילוי אלוקות? אשרינו!

או אני רוצה לומר לכל החברה מהדור הצעיר - כיף לראות אתכם! ממש תענוג לראות את השמחה והדבקות שלכם. ברור לי, בלי צל של ספק, שכמו שיש תענוג למטה כך גם יש תענוג למעלה. הקב"ה אומר "חֲזוּ בְּנֵי חֲבִיבֵי, שְׂבָאוֹ לְהַתְּוֹעֲדוֹת. אֲזוּ נִדְּבְרוּ יְרָאֵי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמָע". יש כאן ביחד, גם עם אכילה ושתייה מתוך עולם הזה, זוכים לראות אלוקות מהילדים "אשר חנן אלוקים את עבדך".

אל תעשו שקט לרב

הרב אמיתי: אתם יודעים שיש מושג מעניין אצל בעלי המוסר, שנקרא: "עשיו הצדיק". כולם אוהבים לדבר על עשיו שהיה רשע, אבל יש משפט של הרבי מפשיסחא שכדאי להכיר. הוא אמר: "אל תחשבו שעשיו היה נראה איכר מגושם! הוא היה לבוש קאפטען לבן כמו צדיקים, ואמר תורות בסעודה שלישיית!"; אפשר גם להוסיף מהצד השני - לא בטוח שיעקב אבינו היה לבוש לבנים ואומר תורה בסעודה שלישיית... הרי הוא היה עסוק עם הצאן. גם על יצחק אבינו שיצא "לשוח בשדה", פירש הרשב"ם שהוא הלך לנטוע שיחים, ובעצם התפלל עם הידיים שלו דרך המציאות.

לפעמים אנחנו מתעסקים בענייני שידוכים, וברוך ה' שומעים הרבה על כך שמחפשים בחור עובד ה'. אבל מהו באמת עובד ה'? אדמו"ר הזקן מגדיר עובד ה' על פי הגמרא שאומרת "אינו דומה שונה פירוקו מאה פעמים לשונה פירוקו מאה ואחד". השני נקרא עובד ה', ואילו הראשון נקרא "אשר לא עבדו". יש חסידים שדרשו ש"מאה ואחד" פירושו שלימוד התורה יהיה יחד עם הקב"ה, שהוא ה'אחד. אבל אדמו"ר הזקן מסביר, שבימי קדם, הרגילות



לנשום, ובין נשימה לנשימה הוא עוד צריך לאסוף את כל הכוח; איך אפשר ככה ללמד? אז הרב מרדכי ענה, שללמד תורה הרבה יותר קל לו מלחיות. לחיות זה קשה, אבל ללמד תורה, זה המקום של החיות, ולכן קל לו ללמד.

כשולומדים מתיקות של תורה מבחירי צדיקיא, אפילו אנשים גסים פתאום מתחילים להבין שהמילים "כי הם חיינו" הן לא מילים שנועדו רק בשביל לכתוב על פלקטים צבעוניים בסניף. ממש לא! "כי הם חיינו" אומר שדברי תורה הם החיים האמיתיים, וכל מה שאנשים אחרים קוראים לו חיים, לא בטוח כמה הוא חי. כשולומדים את מאמרי החסידות של האדמו"ר הזקן, הנשמה פורחת, ואז מתחילים לטעום טעם של חיים אמיתיים. נקודת הטהרה שנולדה מהכתישה במאסר של אדמו"ר הזקן הצליחה להעיר את עם ישראל, והיא בבחינת "מוסיף והולך", הלאה והלאה, ולא נעצרת. גם אנחנו כאן זוכים להיות חלק מהטהרה העליונה הזאת. אשרינו, מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, ומה יפה ירושתנו!

אלה לא הילדים שלי

הרב אריה הנדלר: אני רוצה לחלוק איתכם מעט מהרגשות שיש לי כאן בערב הזה. אתם יודעים, כשאני הייתי בגילכם, לא חלמתי בכלל שיכול להיות אירוע נפלא מהסוג הזה. לא נעים לי כל כך לספר לכם שכילד הייתי הולך ברחובות תל אביב, ומפץ לפעמי שירים שלא היו בכלל שירי קודש. הייתי ילד מוזיקלי, ולא הכרתי בכלל שירים וניגונים חסידיים. השירים שהייתי הולך איתם ושורק לעצמי היו וואלסים וינאיים... לא הכרנו אז ניגונים בכלל. היה אולי אפשר ללמוד מנגינות בחצרות חסידים, אבל מי הגיע באותם ימים לחצרות חסידים? הן היו רחוקות - פיזית ומנטלית.

הערב, אנחנו נמצאים פה, מתחברים עם כל הקהל הגדול הזה, והמילים הראשונות שחשבתי עליהן לקוחות מהשאלה של עשיו ליעקב: "מי לך כל המַחְנֶה הַזֶּה אֲשֶׁר פָּגַשְׁתִּי?" עשיו שאל את יעקב - הרי כשהיינו בבטן חילקנו בינינו את העולמות. אתה לקחת עולם הבא, ואני לקחת את העולם הזה. אז איך יש לך כל כך הרבה בעולם הזה? אתה הרי שייך לעולם הבא! יעקב אבינו משיב לו: "לְמַצָּא חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנָי". כלומר,

יעקב באמת לא צריך כל כך הרבה 'עולם הזה', אבל פשוט אין לו ברירה. כדי למצוא חן בעיני עשיו, להסתדר אתו ולפייס אותו, הוא צריך שיהיה לו הרבה ממון - כבשים תישיים וגמלים. אחר כך, כשעשיו רואה את הילדים, הוא שואל עוד שאלה: "מִי אֵלֶּה לָךְ?" אמנם ליעקב היה הסבר על התישיים והגמלים - כדי להסתדר עם עולם הזה, אבל בשביל מה הילדים? לכאורה זה לגמרי תחום של עשיו! יעקב אבינו עונה תשובה נפלאה: "הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹקִים אֶת עַבְדְּךָ". הילדים הם ממש לא 'עולם הזה'. הילדים הם לגמרי 'עולם הבא'.

אנחנו מתוועדים כאן ואומרים - זאת התוועדות שלא שייכת לעולם הזה, אלא התוועדות מן העולם הבא. "מִי לָךְ לִי אֵת אֵלֶּה?" כל כך הרבה בחורים באים להתוועדות מן העולם הבא - ניגונים ודיבורים שיוצאים מן הלב - ממש פלא! בתשובה הזאת של יעקב אבינו יש עוד רמז. "אשר חנן אלוקים את עבדך" רומז לברכה של יצחק ליעקב: "וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹקִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם





יש לך אש?

לשבת חנוכה בבסיסי צה"ל דרושות משפחות / זוגות צעירים

«תודעת שליחות» כריזמה «בעלי יכולת בין אישית גבוהה
«ידע תורני» ניסיון בדיבור מול קהל ולב פתוח

חושבים שאתם מתאימים? הצטרפו אלינו!

מייל MMF@MMF.ORG.IL



לינק להרשמה

כַּל אַחֲרַי הוּא אֹר וְכֹלֵנוּ אֹר אִיתָנוּ

להנחות תפילין! כשאתה מניח תפילין ליהודי אחר, או כל גמילות חסד - צריך לדעת שזה לא בשביל לקבל עוד מנה מהלווייתן בעולם הבא. לא מדובר על משחק כזה שמרוויחים בו הרבה הפתעות. כשהרבנים חיים בתוכנו, אז גם השיחת חולין צריכה לימוד. דוד המלך אומר על התורה: "כל היום היא שיחת", אבל אנחנו יודעים שהוא התעסק בצרכי הממלכה! העניין הוא, שאצלו התורה הייתה שולטת בשיח. אם היינו מסתכלים על הסרטה של שיעור בלי קול, היה אפשר לראות מתי הרב מספר סיפור ומתי חוזרים ללימוד. אז רואים שכולם קצת נכבים... אנחנו רוצים "חיי עולם נטע בתוכנו!" שכשיהודים ייפגשו, השיח יהיה בוער לה'.

ר' צדוק אומר בקשר למילה 'שיחת', שהמילה 'שיח' (318) עולה בגימטרייה מספר אחד יותר מהמילה 'יאוש' (317). אם אין שיח של קדושה, יש איזה ייאוש בלב. עלולה להיות תחושה שמנסים ללמוד תורה, ומשהו כבוי. בא אלי יהודי וסיפר לי, שהוא משרת בצבא בקריה בתל אביב. הוא שאל: "מה עושים עם שמירת העיניים?" לפעמים כל המציאות נראית מלאה קש. המחשבות מושטטות בכל מיני מקומות, והחלומות כבר לא כל כך חסידיים. העולם מסביב שוטף, וקשה להחזיק באמונה טהורה.

הרב חרל"פ אומר דבר חד כל כך, שאפילו הרב יהושע, שמתח את הדור בצורה נפלאה, לא אמר עד כדי כך... הוא אומר: "בעקבתא דמשיחא, יתמלא העולם בחדשות וחפץ עמו להיכנס בלבבות לידיע מהם ולהתעניין מהם וזה יהיה המונע מהקדושה בדור האחרון. על כן המשכיל בעת ההיא ידום". כמה קש יש מסביבנו! כל הקש הזה - כמה שנים מהחיים שלנו בזבזנו על מדיה וכל מיני שטויות, עולם של קש רדוד ושטחי. הכל יבער כשיצא הניצוץ! החלום שלנו הוא להוציא מהייאוש, ולהפוך את התורה לשיחה שלנו. אסור להתייאש! אז השבוע נפרדנו מהרב מרדכי, איש שיחה שהתורה היא החיים שלו, ויש לנו דוגמא להבין להיכן לשאוף.

מספרים על אדם חילוני שרצה לברר אם יש



בקשר שלו לקדושה. לכן הוא אומר הרבה מילים ועושה קולות של מזווה כדי לזכור שהוא בעולם של קדושה. יצחק חשב שעשיו לא מזכיר שם שמים כי הקשר לה' טבעי אצלו. הוא לא צריך להבליט את הקשר הזה כל הזמן במילים.

פעם הרב גד וינקרט אמר, שרב שמצטט הרבה מדי, כנראה הוא אומר דברים לא נכונים. מי שדובר אמת לא צריך להישען על אף אחד. הרב קוק זצ"ל אומר, ש"סלעים מחסה לשפנים" זה משל לאדם פחדן שלא מעיז לומר את האמת, ולכן הוא כל הזמן מזכיר את הגדולים שאומרים כמותו. לא באנו להיות חוצפנים, אבל צריך שהאמת תפרוץ מאיתנו החוצה. שהיא תהיה המקצוע שלנו.

יכול בן אדם לחשוב, שחילונים הם משטחים

של הלימוד הייתה לשנות כל מה שלומדים מאה פעמים. מי שלומד רק לפי ההרגל, הוא בעצם ישן. ישן בלימוד וישן בחיים. לעומתו, מי שמוסיף, אפילו קצת יותר, הוא מעיד שכל מאה הפעמים שהוא שנה לפני כן, הן היו בחיות והתעוררות. בשביל לא להיות 'עשוי הצדיק' אלא לעבוד את ה' באמת, צריך לחשוב איפה נמצאת נקודת התוספת. כמוכן, אין עניין ללמוד עוד פעם רק בשביל להרגיש שאתה יותר צדיק מהאחרים. צריך למצוא את ה'אחד' הנוסף שלך, בלי חשבון עם הסביבה. מה שייך אליך. הרבי מפיאסצנא אומר שאדם צריך להיזהר לא לחטוא נגד עצמו. לא להחמיץ את הייעוד שלו בעולם.

יש לנו כעת הזדמנות, כשכולם כאן ליבם לאחד, לחשוב באופן אמיתי - במה אנחנו רוצים להשתנות ולהתחדש. חסידים אומרים שהתוועדות היא זמן לעשות מחאה נגד היצר. שהוא לא יחזיק בנו כל כך הרבה זמן בלי מחאה, ותהיה לו חזקה. זה הזמן למחאה על ה'אני' הקודם של שנה שעברה, ולראות איך מקבלים התחדשות.

מפורסמת המשנה שאומרת, ששולחן שיושבים עליו בלי דברי תורה נחשב כאילו אוכלים מזבחי מתים. הרב ראם הכהן, ראש ישיבת עתניאל, אמר שאולי עדיף לאכול 'זבחי מתים' מאשר לומר 'זבחי מתים'. ידוע בשיבות המנהג שאריך שיחה דבר תורה בשבת. אז כולם מתחילים להשתיק אחד את השני: "לא נעים, הרב מדבר". "חבר שלכם מדבר, לא יפה..." או הכי גרוע: "הרב רוצה לדבר!" מה פירוש 'הרב רוצה לדבר'? צריכים לרצות שהרב ידבר! הרב לא צריך לדבר, הוא יכול ללכת ללמוד לבד.

גם בהתוועדות הגיע הזמן להכניס גם את הקב"ה. בדרך כלל יושבים חברה, ויש סיפורי טרמפים, סיפורי צבא או שיעורי נהיגה, וגם סיפורי דייטים. בכל אלה, הקב"ה עדיין לא הגיע לשיחה, וזאת בעיה. אז גם לומר דבר תורה זה טוב, אבל כפי שפתחתי - מחפשים משהו שזאת העבודה שלו. משהו שהוא עובד ה'. זאת המלאכה שלו - עבודת ה', היא מה שמעניין אותו בחיים. הנושאים שמטרידים אותו, שייכים תמיד לעבודת ה'. תראו, יכול להיות שולחן שלם בחדר אוכל בשיבה, שברגע שמגיע חייל, כל השולחן מתמלא בדיבורי צבא. למה זה קורה? כי מרגישים שיש כאן משהו שהצבא הוא הנושא של החיים שלו. הוא חי את זה, ולכן הנושא פורץ ממנו. לעומת זאת, לבחור ישיבה אין כל כך מה לספר... הרב יהושע דיבר על הרב מרדכי זצ"ל - הרי אצלו, אם הייתה סכרא חדשה שהפכה לו את כל מה שהוא חשב - זה היה החיים שלו! לצערנו, לא אצל כולם עבודת ה' כל כך מסעירה. מקסימום מסתכלים עליה כמו מקצוע כזה - יש חבר שאוהב אופנועים, ואחד בצבא, אז גם יש כאלה עם תחביב של עבודת ה'.

הרב חרל"פ, שהיארציט שלו היה לפני שבוע בדיוק, אומר על העניין הזה וורט חריף. הוא מסביר שזאת הסיבה שיצחק אהב את עשיו, ורצה לברך דווקא אותו. כשיעקב נכנס ליצחק בתפושט עשיו, הוא טעה והזכיר שם שמים, ואז גרם ליצחק לחשוד שעובדים עליו. הוא גם דיבר יפה מדי - "יקום נא", ועשיו הרי לא אומר 'נא'. יצחק רצה דווקא את עשיו, כי הוא לא דוס כזה שכל הזמן מרגיש צורך להזכיר "בעזרת ה'", "ברוך ה'". לפעמים שומעים יהודי שאומר יותר מדי 'בעזרת ה'', ומרגישים שהוא לא בטוח



אלוקים. הוא החליט ללכת לבני ברק לתפוס דוס אורגינלי, לבדוק איתו את הסיפור. הזקן הראשון שהוא נפל עליו היה ברסלבר שחזר מהתבודדות. כשהוא שאל אותו אם יש אלוקים, התשובה הייתה: "מה זאת אומרת? הרגע דיברתי איתו". הלוואי שנוכח לחיות בצורה כזאת, שמרגישים את הגובה בפשיטות. לחיים!

להשתולל כמו לבן הארמי

הרב שניאור קץ: הרב דודי הזכיר את הרב נריה זצ"ל, שיי"ט כסלו הוא היארצייט שלו. אני זכיתי לגדול בכפר הרא"ה ולהתפלל מאחורי הרב נריה, בעיקר בימים הנוראים. התבוננתי הרבה מאוד בתפילה שלו, כדי להבין קצת את החידה הזאת – מה יש שם בתפילה. בתור ילד שמתפלל בבית המדרש, הייתי מסתכל למעלה ורואה משפטים מאורות הקודש עם תמונות של אריות. לא הבנתי מה כתוב שם, אבל כן הבנתי שקורה כאן משהו גדול.

שמעתי לא פעם את הרב נריה בוכה לפני תקיעת שופר, ובתפילת כהן גדול ביום כיפורים, וכך הבנתי שיש עולם שהוא מעבר לרגילות של חיי היומיום שאיתה גדלים. החסידות באה לבקוע את הבנאליות הרגילה של החיים שלנו. במאמרים לחנוכה, בעל התניא אומר שכל עניינה של עבודתנו בעולם הזה, הוא לערוך את המסע ההפוך מהבריאה. ה' ברא את העולם מאין ליש, והעבודה שלנו לחזור ולעשות מהישי - אין. הפעולה הזאת מתרחשת רק על ידי שאדם יוצא מעצמו. רק יהודי שמשתחרר מהישות שלו, מהקונכיה שבה הוא חי, ויוצא החוצה, אז הוא מסוגל גם להתבונן ולהתחיל לחשוב על ה'.

אני ברוך ה' גדלתי בבית קצת חסידי, וגם קיבלתי שם חסידי. לא היה כל כך קל להסתדר עם השם 'שניאור זלמן' בבית ספר ממ"ד בכפר הרא"ה. זאת קצת פדיחה שיקראו לך זלמן, אבל בסוף השם הזה הוא תענוג. הרבה שנים היו לי קושיה על מו"ר אבי, למה הוא סיבך לנו את החיים עם החסידות. בתור ילדים, היינו מכתתים רגלינו בשבתות לאדמו"רים, עם תרמילים על הגב, ואוכלים סעודות שבת בחדרי פנימיה. עם הזמן למדתי להעריך ולדעת שאין כמו המתיקות החסידיות הזאת.

יש וורט חזק של ר' מאיר שפירא על פרשת וישלח, שחשוב ללכת איתו. על המילים "עם לבן גרתי", דרשו חז"ל: "ותרייג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים". ר' מאיר שפירא אומר על הדרשה הזאת פשט חדש. הוא מסביר, שכשיעקב אבינו ראה את לבן רודף אחריו, הוא היה בטוח שלבן רוצה סוף או כבוד. בסוף הוא ראה שלבן ממש אחוז טירוף, אבל בשביל התרפים. הוא נכנס באוהל לאה, באוהל רחל ובאוהל האמהות, וצועק וצורח ומשתולל כמו שגוי יודע להשתולל. הכל בגלל התרפים שלו. יעקב אבינו מצטער ואומר לעצמו: "עם לבן גרתי, ותרייג מצוות שמרתי" – כלומר, שמרתי את כל מה שכתוב בשולחן ערוך, אבל "ולא למדתי ממעשיו הרעים" – למה לא למדתי ממעשיו הרעים של לבן איך צריך להשתולל על התורה? איך צריך להשתגע על הקשר עם הקב"ה? צריך לחיות ולבעור לקב"ה, לפחות כמו שלבן בוער על התרפים!

כולכם כוודאי שמעתם שאנחנו נמצאים בימי



המונדיאל. הגויים השקיעו במונדיאל הזה 222 מיליארד דולר! הם בנו מסביב לאצטדיונים שלהם ערים שלמות. צריך ללמוד מזה על ההשקעה בעבודת ה'! הבעל שם טוב אומר על הפסוק "פי מננו נקח לעבד את ה'", שיהודי צריך לחשוב על כל דבר שהוא רואה, מה הוא מלמד אותו לעבודת ה'. זאת הסתכלות חסידית, שממש משנה את המבט על כל החיים.

פגשתי פעם יהודי שלמד הרבה שנים באחת מהישיבות של הציבור שלנו, ונעשה לימים חסיד ברסלב. הוא אמר לי, שהוא שמח בכל התורה שהוא למד במשך השנים. אבל הוא הוסיף ואמר לי כך: "עשרות שנים מדברים איתי על מהלכים שה' עושה בעולם, ואז פתאום מישהו בא ואומר לי – 'אני לא רוצה לספר לך על מהלכים שה' עושה, אני רוצה לספר לך על ה' יתברך בעצמו!'". לכן הוא שינה את החיים שלו מהקצה לקצה. הדברים שלו דקרו לי בלב. אולי לכם הנושא הזה נשמע פשוט, אבל האמת היא שזה לא פשוט בכלל. החסידות מדברת על ה' בעצמו – מה הוא רוצה ממני, איך אני עומד מול ה' ומה הוא חושב עלי.

פעם היה ח"כ בשם פלאטו שרון. הוא תמיד היה אומר במבטא צרפתי כבד: "מה הם עשו בשביל המדינה הזאת?" יהודי שקם בבוקר צריך לשאול את עצמו, מה ה' רוצה שאעשה בשבילו היום? איך אפשר לעשות עוד קצת נחת לריבונו של עולם.

אספר לכם סיפור. זכיתי ללמוד יותר מעשר שנים עם יהודי, שהרב דב יפה, המשגיח בישיבת כפר חסידים, אמר עליו שהוא אחד מל"ו צדיקים שברוך. לצערנו היהודי הזה נפטר לפני כמה שנים. הוא היה גר ברכסים, ושמו היה הרב יהושע גבל. יהודי חסידי ברמ"ח וש"ס"ה. הוא אמנם גר במקום של ליטאים, והוא היה תניך של ישיבה ליטאית – הוא צמח בישיבת כפר חסידים, אבל הוא היה ממש חסיד.

יום אחד, כשבאתי ללמוד אתו, הוא אמר לי כך: "אני חסיד של האדמו"ר ממאקאווא. לאחרונה היה היארצייט של הרבי הקודם, ובטיש של

הרבי מקרית אתא הוא ביקש ממני לדבר דברי תורה וסירבתי. אני נמצא מאז בהתלבטות – האם סירבתי בגלל שאני סתם אדם ביישן או שבאמת עשיתי לשם שמים, כדי לא להתבלט. בגלל הספק, אני לא רוצה שהרבי שלי בשמים יפסיד, אז אני רוצה לעשות לו נחת רוח". הוא פתח שו"ת של הרבי הקודם ממאקאווא, בהלכות פסח. למדנו בערך חצי שעה על דינים ששייכים לדבק שמדביקים בו ספרים בפסח. היהודי הזה נתן לי דוגמא להסתכלות בעומק. הוא חי בעמקות את השאלה, מה ריבונו של עולם רוצה ממנו.

הזכרתי קודם שהיינו הולכים בשבתות לאדמו"רים, אז אני חייב לספר לכם עוד משהו קטן בעניין הזה. היו כמה פעמים במוצאי שבתות, שמו"ר אבי היה לוקח אותנו לקרית צאנו בנתניה, לסוף של סעודה שלישית של הרבי הקודם מצאנו – בעל הדברי יציב. בתור ילד, זה היה לי ממש קשה. השעה כבר הייתה אחת עשרה-שתיים עשרה, ולפעמים אחת בלילה. עמדנו על הפרנצ'יס באולם חשוך לגמרי, והקשבנו לרבי מדבר בחושך דברי תורה במשך שלוש-ארבע שעות. בצד ישב מישהו שכבר הוציא את השבת, והיה כותב מילה במילה את כל הדברים של הרבי. מהשיחות האלה הוציאו מאוחר יותר את הספר 'שפע חיים' על התורה.

בתור ילד רק חיכיתי שכבר ייגמר כל העניין, אבל אז היה מגיע הרגע של ההבדלה... אתם צריכים לשמוע בעצמכם את ההקלטה של הרבי עושה הבדלה. מדובר על הרבי מצאנו, שאיבד בשואה את אשתו ואחד עשר ילדיו. קשה לי לתאר לכם מה עבר עלי כשמעתי את הרבי אומר: "בין ישראל לעמים". למרות שבתור ילד לא לגמרי התחברתי לכל האירוע, ברגע ששמעתי את ההבדלה שלו, פרצתי בכי שאי אפשר לתאר. הרגשתי שיש פה אדם שממש עומד מול ה' יתברך, ובכל כוחו נפשו ומאורו הוא אומר: "בין ישראל לעמים". אי אפשר היה להישאר אדישים. שמעתי אותו בתפילות, גם בשבת, וצועק ובוכה – "אוי טאטע!" הוא היה צועק ביידיש: "הקב"ה, מה אתה רוצה מהילדים שלך?" מדי פעם הוא היה מרים את הסטנדר שלו ודופק אותו על הרצפה. את הפסוק "שמר נפשות חסידיו, מיד רשעים יצילם" הוא היה שואג, וחוזר עליו עשר פעמים ויותר. כל אלה מזיזים משהו בלב. החסידות נוגעת בנו ככה, שהיא מביאה אותנו למפגש בלתי אמצעי עם ה' יתברך.

ספר שכתבו עליך

הרב איל ורד: בדרך כלל, פונים ליהודים – דרך כתיבה או שיעור, בצורות כאלה ואחרות – וקוראים להם להשתנות. יש תביעה להתקדם, להשתפר ולהיות טובים יותר בעבודת ה' ובתפילה. לעומת הפנייה הכללית הזאת, יש ספר אחד קטן שבא ועשה מהפכה. על הספר הקטן הזה, רבי לוי יצחק מברדצ'יב אמר: "איך בספר כל כך קטן, הצליחו להכניס אלוקים כל כך גדול". דיברו קודם על החיבור של המוח ללב. המהפכה של הספר הקטן הזה – ספר התניא, שיכת לאותה נקודה. כשלומדנים תניא מבינים – הספר הזה נכתב עלינו.

ביריד הספרים הנפלא שיש כאן, זכיתי לחוויה מיוחדת. הלכתי בין הדוכנים, ופתאום ראיתי ספר שאני כתבתי. לראות בין כל הערמות את

אבל פתאום מגיע אדמו"ר הזקן ואומר לנו: תקשיבו, זו לא תקלה, זה גם לא הולך ללכת לשום מקום. המאבק הזה הולך להישאר או להחליף צורה או לעבור שדות, אבל הוא יישאר. ולא רק שזו לא תקלה אלא יש לה יתברך נחת מיוחדת דווקא מהנאבקים שלו. המתח הזה מעורר נחת ושמחה לפניו יתברך. ואדמו"ר הזקן בספר התניא מדבר על כך שהבינוני הזה נקרא 'עובד ה'.' 'ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע, בין עבד אלקים לאשר לא עבדו'. עובד ה' זה מי שמתמודד, שנכנס לתוך המציאות ולא ירא ממנה. הוא יודע שיש אורות גדולים בתוך המציאות עצמה, הוא מצטייד בכלים הנכונים ויורד לתוך המציאות לתקן אותה. הוא מבין שיש מאבק ובמאבק הזה צריך לנצח. צריך להכריע אותו.

אבל כדי לנצח צריכים לא להיות לבד אף פעם, תמיד להיות ביחד. זה הכוח של התוערות. זה הכוח של ניגון חסידי. חסידים נמצאים תמיד ביחד, מתועדים ועוזרים אחד לשני. אדמו"ר הרשב"א אמר, שאהבת חסידים זה טבע ראשון, לא טבע שני.

יש תורה נפלאה מאוד של אדמו"ר הזקן על פרשת וישלח בתורה אור'. הוא מסביר שבעצם כל המפגש בין יעקב לעשיו היה נסיון של יעקב. בהתחלה יעקב הציע לעשיו שיתוף פעולה, כלומר ש'האורות דתורה' של עשיו ייכנסו בתוך 'הכלים דתיקון' של יעקב. יעקב אומר לעשיו: תקשיב, אני הכנתי כלים לתיקון. אני הייתי עם לבן, לקחתי ממנו את האורות שלו בצורה מתוקנת, והכלים שלי מספיק גדולים כדי להכיל גם את האורות שלך. אבל יעקב רואה שעשיו לא מעוניין, אז הוא עושה פעולות כדי לקחת את האורות דתורה של עשיו. הוא מבין שאצל עשיו יש כוח. הוא שולח לו בעלי חיים טמאים דווקא, ודווקא חיים ולא שחוטים, כדי למשוך אליו את האורות שלו.

לכאורה, נשאל את יעקב: מה אתה צריך את זה? למה לך להסתבך עם כל מה שקשור לעשיו? ובאמת, בדיוק אחרי המפגש של יעקב עם עשיו מתחיל אצל יעקב כל הבלגן. שמעון ולוי עושים בלגן בשכם ודינה יוצאת לראות בבנות הארץ. אבל אתם יודעים, את הפסוק 'ותצא דינה בת לאה... לראות בכנות הארץ' שרשי"א אומר שהיא יצאנית בת יצאנית - הרבי מפרש לחיוב: דינה מגיעה ואומרת: מה קורה? יש



נכון, אנחנו חיים במאבק הזה, בקושי הזה, מה שבעבר - לפני התניא - היה אולי גורם ליהודי להרגיש שהוא זייפן. הנה, נגיד, בבוקר התפללתי והייתי בדבקות, אבל יצאתי לאוטו ומישהו עקף אותי וצפרתי לו עם כל הלב. יכול להיות שהוא אפילו לא שמע, אבל אני יודע כמה כעס היה משוקע בלחיצת היד הזאת הפתוחה על הצופר, וכמה הייתי רוצה לצפור לו את החיים עד סוף כל הדורות... אז מי אני? ההוא שהתפלל לפני כן בדבקות או ההוא שכעס?? מזה עלולה להגיע המסקנה - מה שנקרא במסכת גיטין - שאני 'מוזיף מתוכו'. זו תחושה מאוד מאוד חזקה. אתם יודעים, אומרים בחסידות שהשמחה זו לא מצווה, אבל השמחה מביאה לכל המצוות; והעצבות זו לא עבירה, אבל היא מביאה לכל העבירות... כשאדם נכנס לעצבות, זה כמו מחלת איידס, תסמונת הכשל החיסוני. כל רמת החיסון שלו יורדת, ואז כל עבירה תיקח אותו.

הספר שלי, זאת חוויה שממלאת בשמחה ובהודיה גדולה. מהחוויה הזאת אני רוצה לנסות ללמוד: תארו לעצמכם מה היה קורה לכל אחד מכם אם הוא היה עובר ביריד ורואה - לא ספר שהוא כתב, אלא ספר שכתבו עליי... אתה פותח ספר שמתאר כל מה שעובר עליך! אתה חושב לעצמך - איך יכול להיות? מי השקיע לכתוב ספר כזה עלי? ואז אתה רואה שמדובר באחד מגדולי עולם, לא אחר מאשר בעל התניא. כבר בכותרת של הספר הזה יש חידוש עצום: 'ספר של בינונים', כלומר, לא כותבים למישהו על זה שהוא אמור להיות צדיק ולהגיע לאי שם. הפעם מדובר על ספר שכתוב על המקום שלך, כאן ועכשיו. זאת אמירה שנוגעת ומזיזה משהו בלב. מישהו מתייחס אלי. אני כמו שאני, זו הכתובת שלו.

תארו לעצמכם את היהודים הפשוטים של אז שמתוכבים להם נבוכים בעולם, ופתאום יש ספר שמדבר אליהם. אדמו"ר הזקן כותב בהקדמה לספר התניא שהספר הזה הוא בעצם שו"ת. כלומר, הוא לקח את כל השאלות ששאלו אותו, וכתב את כל התשובות. זה לא ספר שנכתב באיזו התכונות תורנית של אדמו"ר הזקן שהקיף את כל התורה כולה, אלא זה ספר שמשוקעים בו כל המצוקות וכל הטרדות וכל האכזבות וכל התסכולים וכל הניסיונות שהצליחו ולא הצליחו שאנשים סיפרו לו ביחידות ושפכו לו על השולחן - מזה הוא עשה את ספר התניא.

זה מה שמחבר בין המוח ללב, בין מה שאנחנו יודעים שצריך לעשות לבין הלב שרוצה. כי כשמדברים עליך, כשמישהו מספר לך סיפור על עצמך - זה הסיפור האמיתי. זה כמו הסיפור על הבעש"ט שאמר ליהודי אחד, 'כשתשמע מישהו מספר את הסיפור שלך, תדע שנגמר התיקון שלך'. אז פתאום בא מישהו, והמישהו הזה הוא אדם גדול מאוד, וכותב את הסיפור שלנו. הוא אומר לנו בעיקר את המשפטים האלה, שכל פעם שאני מלמד תניא אני מתרגש מהם - אלה משפטים שנותנים כל כך הרבה כוח: אנחנו לא תקלה בייצור. אנחנו לא איזה משהו שהשתבש. זה הסיפור: יש נפש בהמית, יש נפש אלוקית, והן נאבקות ביניהן, ואני אלמד אותך את הכלים - איך לעדן את הנפש הבהמית ולהפוך אותה לחלק הרמוני שמשרת את הנפש האלוקית ולא להיפך.



ספר, משהו נתן לנו הנחיות. ספרם של בינונים. יעקב אבינו מבקש את האורות האלה מעשיו כדי שיהיה לו כוח לחולל שינוי במציאות. ובמובן הזה, החסידות והציונות הדתית מאוד קרובות - שתיהן רואות במציאות של העולם הזה כתובת חשובה מאוד שהאור האלוקי מאיר בתוכה, וצריך לגלות את זה. לגלות שהעולם הזה הוא לא תקלה, הוא לא משהו שצריך לדלג עליו, הוא לא משהו שצריך לעקוף - הוא מקום השראת שכינה, וכמו שמביא אדמו"ר הזקן מהמדרש "נתאוהו הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים". ככל שזה יותר תחתון ויותר מגלים את האור - זה יותר דירה לכבודו יתברך. לחיים לחיים!

לו: "מה זה, לקריץ? אני לא אוהב לקריץ...". הוא אומר לי: "שניה, חכה". הוא מחפש, זורק לי מנטה ואומר לי "תעשה ברכה", אני מברך והוא עונה "אמן, אמן, אמן יהא שמה רבא"... ואז ככה חיבוקים, "סע לשלום". עשיתי את זה בכונה בגלל מה שהיה כל השבוע בכבישים, האלימות והדקירות, החלטתי: נעשה קצת אהבת חנינם. קצת, שיהיה... בסוף הגעתי לשיעור עם הסוכריית מנטה עוד בפה...

אז זהו, כל העניין זה להיאבק, להיכנס לתוך המציאות הרועשת, הגועשת, הגוש-דניית הצפופה. לא להסתגר ולהגיד 'שם נמצאים אורות, שם נמצאת קדושה' - אלא אני יכול לחלץ אותה משם. וגם בתוכי, גם בתוכנו, יש לנו אורות גדולים שטמונים בנו, ומישהו כתב עלינו

פה מלא בנות שלא יודעות מה זה שם שמים! צריך להתחיל לספר להן שיש אלוקים בשמים. אז היא יצאה, וכשיוצאים יש גם סיכונים, אבל הרבי דורש את זה לשבח.

אז נכון, אחרי שיעקב מקבל את האורות דתוהו מעשיו מתחילים כל הבלגנים בבית יעקב, אבל דווקא יעקב מפסיק להיות יעקב - יעקוף, ומתחיל להיות ישראל - שר ושולט. הוא מתחיל להתמודד עם המציאות ולהכריע אותה לצד הישר שלה. זה הבינוני שנמצא בין לבין. הוא עומד בין העולמות - מצד אחד יש לו משיכה אל הצדדים הנמוכים אל הרע, והרע הבסיסי ביותר זה שאדם נמשך אל עצמו, כוח הגרביטציה פועל על האדם שהוא יהיה תקוע בתוך עצמו; אבל מצד שני הוא מצליח לצאת אל עבר הזולת, אל עבר ה'.

אספר לכם סיפור מתוק שקרה לי שבוע שעבר. האמת היא שבסוף הוא היה לא מתוק אלא בטעם מנטה... אתם יודעים, אנחנו זוכים שהרב דודי מגיע אלינו מדי פעם מיצהר, ומביא לנו את תורת גב ההר. אז ביצהר יש קדושת הארץ, מרגישים את קדושת הארץ ואת המסירות על הארץ. אצלנו בגוש דן יש קדושת הנשמות, איפה שאנשים החליטו להצטופף אחד על השני, צפוף צפוף... אני תמיד אומר שאצלנו בשכונה העסיקו מהנדס אחד כדי לבדוק כמה יהודים הוא יכול לצופף במקום אחד בלי שזה קורס...

על כל פנים, נסעתי בתוך גוש דן בדרך לשיעור. היה פקק, וככה הודחלתי אל הפנייה ימינה בגשר בני ברק. אני כמעט מגיע לפנייה, והנה רכב חותך אותי. אמרתי לעצמי: טוב, כנס. אבל אחרי זה חשבתי: חסיד צריך להיות פיקח, אין מצווה להיות טיפש. אז נצמדתי טיפה לרכב שלפניי, כדי לא לתת יצר הרע לעוד נהג שיחתוך אותי. לא עוברת חצי שניה, מגיעה מונית ונכנסת ממש בחוצפה כזאת ועומדת בפנים שלי. וואו, מה זה כל האני הזה? זזתי הצידה, עמדתי מולו, הורדתי את החלון ואמרתי לו: "תקשיב, אם היית מבקש להיכנס הייתי נוהן לך, אבל עכשיו שלא ביקשת - בכבוד, תיכנס, ה' יברך אותך וייתן לך יום טוב. אתם נהגי המוניות נמצאים כל היום על הכביש, אתם צריכים שמירה. ה' יברך אתכם!" הנהג מסתכל עלי ככה, ואז הוא מחפש איזה משהו וזורק לי סוכריה. אני אומר

 <p>העקבות של גדי עדינה אמיתי מושיק גולסט סיפורו של גדי מרשה ז"ל, קצין הגששים היהודי הראשון בצה"ל</p>	 <p>נקודה טובה רננית פרשני איורים: אברהם זמורה ר' נחמן. חכם ותם במסע חובק עולם. מסע ארוך מלא הרפתקאות ולימוד תובנות על החיים.</p>	 <p>בן הקצב רננית פרשני איורים: אברהם זמורה ספר המאיר את הרמב"ם כילד ואת היכולת העצומה הגלומה בלימוד תורה וכח רצון.</p>
 <p>פשוט לעניין הרב יוסף אות איורים: יאיר ראשי שאלות ותשובות אמיתיות על תנך. אמונה והלכה ששאלו ילדים את הרב יוסף אות</p>	 <p>כסף זה משחק ילדים תמר מיכלסון איורים: תמרה קרת צעד ראשון בהיכרות של ילדים עם כסף, חיסכון והתנהלות כלכלית נכונה</p>	 <p>מחבואים בלוח השנה רינת גלבווע 2 כר' איורים: רינת גלבווע מסע גילויים בעקבות החגים, לצד הסברים, חידות ומשימות חיפוש.</p>

שני פתקים הפונים בניס אחד

הרב אלחנן ניר
ר"מ בישיבת שיח יצחק

השבוע חגגו יהודים רבים את שמחת י"ט בכסלו, יום הסתלקותו של המגיד ממזריטש בתקל"ג ויום יציאת תלמידו, בעל התניא, ממאסרו בתקנ"ט.

יציאתו של בעל התניא ממאסרו, נתפסה על ידו לא כאירוע פרטי שלו, אלא כאירוע כלל חסידי, וניצחנו נתפס כניצחון של בית מדרשו הרחב של הבעש"ט. "כי עיקר המלחמה אשר שמו פניהם ללחום עם תורת הבעש"ט ותלמידיו ותלמידי תלמידיו דוקא" (אגרות אדמו"ר הזקן, אגרת ג"ט), כתב בעל התניא לר' לוי יצחק מברדיטשוב עם יציאתו מהמבצר בסנט-פטרסבורג. בשל כך ייחסו אדמו"רי חב"ד ליציאה זו מעין הכרה והסכמה מן שמיא לתורת הבעש"ט. הקטרוג הוסר, ומאז אנו שמחים על היציאה זכאים בדין; "דידן נצח".

בשנים האחרונות נכנסה שמחה זו למעגלים נוספים וחדשים, ובהם העולם הדתי-לאומי, המוצא בהווה החסידית מענה רב לבקשת השייכות והשורשים שלו, ובורר לו מתוכה את נקודות החיות הנכונות לו. השמחה והאוירה החסידית טוחפות אליה ובצדק רבים, וביתר שאת בכל שנה, אולם כעת, ימים ספורים לאחר י"ט בכסלו, אני רוצה להתבונן מה ניתן לקחת ממנה, איך אפשר לעבוד איתה בהמשך החורף שלפתחנו. אציע בקצרה שתי נקודות משלימות שבעיניי יש לקחת מיום זה.

ראשית, לא לעבור את החיים לבד. החסידות שמה דגש גדול על חבורה. החבורה מבקשת יחד את פנימיות הקיום, את הלב, את פניך ה' אבקש. ישנן חבורות שבמרכזן מנהיג, ואחרות שהמשותף להן הוא תפקודן כקבוצת שווים, אך העיקר הוא שישנה חבורה שגדלה יחד, שנפגשת על בסיס קבוע ולאורך זמן, ומצליחה ליצור שפה רגישה ביחס לעולם הפנימי המתפתח אצל בני החבורה. זהו מרחב מוגן, שביניגוד למרבית הקשרים החברתיים המסתפקים בחיצוניות העולמות, הרי שבו מדברים ונוגעים בממשי, בפנימיות העולמות, בדברים עצמם. בני החבורה צועדים יחד, מלאים בעין טובה האחד על חברו, שותפים בשמחה ובכאב של זולתם, ויחד מבקשים לחוות את החיים לעומקם, וגם לראות ולסייע אף למי שמחוץ לחבורה, "לבלתי ידח ממנו נדח".

ויחד עם הנוכחות של החבורה, אל לו לאדם לשכוח את עמידתו העצמאית והייחודית נוכח פני ה', את מקומו שלו. הסכנה בחבורה היא שהלחץ בה גדול והאדם ימצא את עצמו מחקה את זולתו ומפסיד את מקומו, וכפי שנאמר בשם הבעש"ט: "כל אחד צריך להתנהג על פי מדרגתו, מה שאין כן התופס מדרגה שאינה שלו, זה וזה לא נתקיימו בידו" (ר' יעקב יוסף מפולנאה, בן פורת יוסף). זו אמירה נוקבת. אם אני חי ועושה כמו אחרים, ולא משום שזהו קיומי-שלי ואלו הם חיי, הסכנה היא שאצא קרח מכאן ומכאן. את הדרך שלי אחמיק ולו של הזולת לעולם לא אגיע.

אדם צריך אפוא ללכת עם שני הפתקים הללו בכיסו – האחד, אני חלק מחבורה שעובדת את ה' יחד, שמתפתח שפה פנימית וקשובה ולא מפסיקה לראות גם את אלו שמחוץ לה. והשני, יש לי את האות שלי בתורה ואני נדרש לשמור אותה, לפתח ולגדל אותה, שהרי כבר נאמר "מבשרך לא תתעלם" – מהבשורה שלך, שהיא רק שלך, שרק אתה תוכל להביא אותה לעולם – אל תתעלם.



הרב מנחם בורשטיין | ראש מכון פוע"ה

"לקנות חוכמה" ולעשות כסף

חברי הטוב הרב אורי קמינסקי נ"י למד עימי יחדיו בישיבתו של אמור"ר: ישיבת בני עקיבא בחדרה. לימים הוא התמנה למנכ"ל הרשת החרדית: "שפע מהררין". באחת השיחות אמרתי לו שרשת שיווק חרדית צריכה לחשוב בראש ישיבתי גם בפרסומים שלה.

איני יודע של מי הרעיון, אבל יום אחד הוא הפתיע אותי ומצאתי בסניף הקרוב לביתנו ערמה של חוברות פרסום מטעם הרשת, בשם "לקנות חוכמה". זה היה קובץ של שאלות לחנוכה עם תשובותיהם של גדולי הפוסקים. מצאתי שם את השו"ת הבא:

קיים בשוק פתיל צף שהפתילה מכוסה בשעווה וצפה על פני השמן ע"י שעם. יש שערערו על זה בטענה ש"הדלקה עושה מצווה", זאת אומרת: עיקר המצווה היא בעת ההדלקה. א"כ, בפתילות אלו המכוסות בשעווה, ההדלקה הייתה בשעווה ולא בשמן, ומפסידים את ההידור של שמן זית. לכן טענו, שצריך להמיס את השעווה לפני ההדלקה, כדי שבעת ההדלקה תהיה הפתילה ספוגה בשמן. אך, למעשה לא צריך לחשוש לזה, כיון שתוך זמן קצר מאוד נמסה השעווה ודולק הנר בשמן ונחשב כאילו הדליק בשמן.

עוד יש שהעירו שבפתיל צף השמן יורד והפתיל יורד עימו, והרי חייב הנר לעמוד באותו מקום שהדליקוהו ואסור להזיזו ממקומו. אך, אין לחוש לזה כלל, כיון שהוא בתוך הכוסית נחשב באותו מקום ממש (בשם גדולי ההוראה וכן שו"ת שבט הלוי ח"ח, קנ"ז).

נמשיך את הדיונים המיוחדים על-שמן זית ופתילות:

על מנת להקל על הרוצים להדר בשמן זית מבלי להתעסק ולהתלכלך המציאו בשנים האחרונות שמן זית מוצק. הדיינו: בשיטות טכנולוגיות חדישות הקשו את שמן הזית, שמו בפנים פתילה וכך בנו "נר משמן זית". שאלה מעניינת העלה ידידינו הרב יהודה שרשבסקי שליט"א שהוא כמאי המסייע רבות למכון פוע"ה בשאלות כימיות-הלכתיות:

במערכת הכשרות, כאשר מזון מסוים עובר שינויים כימיים, הוא לפעמים מוגדר כ: "פנים חדישות באו הנה". במסגרת זו הותרו לאכילה רכיבים של טרפות שעברו שינוי כימי. והוא שאל: אולי התהליכים הכימיים שעבר שמן הזית גרמו לו לאבד את שמו כשמן זית, ואין לנו את ההידור של שימוש בשמן זית?

אין בידינו מידע מוסמך מפי היצרן אודות שיטת הייצור של הנרות הללו, אך יכולים אנו לשער שמדובר בתהליך הדומה לתהליך הקשיית שמני הסויה ושמונים צמחיים אחרים כדי ליצור מהם מרגרינות.

המדובר בהזרמת גז מימן על פני שמן הספוח למתכת (ע"פ רוב-ניקל), תגובה כימית בין המימן למולקולות הופכת את השמן הנוזלי לשמן מוצק. אם שמן הזית חייב לשמור על הרכבו הכימי המקורי בכדי להיות ראוי לשמו – הרי שהחומר ממנו עשוי הנר הינו "פנים חדישות". שכן, ההרכב החדש של חומצותיו השומניות שונה לחלוטין מהרכב החומצות של שמן הזית ומכאן גם השינוי בתכונותיו.

בשמן הזית המוקשה, בוצעו שינויים משמעותיים בחלק מרכזי של השמן. לא מן הנמנע כי בצירוף חומרי לוואי חיצוניים, מרבית המולקולות של הנר הינן מולקולות שלא היו כפי שהן עתה בשמן הזית המקורי.

מה דעתכם? מציע לברר זאת כחלק מלימוד הלכות החנוכה.

בעבודתנו במכון פוע"ה אנו משתדלים מאד לא רק לדעת את התיאוריה וההלכה הכתובה, אלא גם להכיר היטב ובמדויק את המציאות המדעית והרפואית ובכך להורות, לפסוק ולהדריך בצורה המכוונת היטב להלכה הנכונה למציאות זו. חנוכה שמח!



המפגש ששינה את חיי

איתי אסמן

ברמה האישית- לא הייתה שום סתירה. שמעתי לראשונה מושגים כמו 'גזל' על דברים שהיו נהוגים כמו 'השלמת ציד' וראיתי מה זו יראת שמיים אמיתית. זה מאוד הרשים אותי המוסר הזה, והם הסבירו שזה מוסר אלוקי. הוא היה יציב. הם לא נבהלו משאלות הכפירה, בעיקר יהונתן כץ (יוכיצ) שהקדיש לי הרבה מאוד זמן וענה לי על כל שאלה בפירוט. הם היו חכמים ומאירי פנים. בגולני היו הרבה קללות וגסויות, והמחלקה הזו הייתה טהורה. בשלב מסויים גם אני נגמלתי מגסויות בזכותם ואחרי שיום אחד נפלטת לי קללה, הרגשתי רע עם עצמי. במחיצתם הייתי בסוג של

מקווה, הם היו האור המקיף שלי שעם הזמן הפך לאור פנימי. אז רציתי להקדיש את המדור הזה להכרת הטוב ולומר להם שוב - תודה.

אני לא יכול לסיים את המאמר בלי להתייחס לפטירתו של הגאון הרב מרדכי שטרנברג זצ"ל, אמנם לא זכיתי ללמוד אצלו אבל שמעתי עליו רבות. הלכתי לניחום אבלים ושם סיפר הרב שי סגן שלאחרונה הרב מרדכי פנה אליו ואמר לו שיש נושא שמאוד מצער אותו, הרב סגן שאל אותו מה הנושא, הרב מרדכי אמר שכל חייו הוא הרגיש שהנשמה שלו



הם הסבירו שזה מוסר אלוקי

פועלת בלי הפרעה של הגוף. הנפש וכוחות הגוף עזרו לה לפעול. ועכשיו במחלה (הסרטן) הוא מרגיש לראשונה שיש פער בין הגוף לנשמה, הוא גם סיפר שהוא הכיר אותו מקרוב 30 שנים ומעולם לא ראה אותו כועס. זה אמנם קשה לעכל ולתפוס דבר כזה, אבל חי ביננו אדם שחי חיים נשמתיים, אדם שהייתה לו כל חייו עריגה אל הקודש, אהבת ה' ויראתו כל יום, שכלו וליבו הוקדשו בעמל לעבודת ה' בלימוד תורה ותפילה. צריך להיפגש עם ענקים אלו בחייהם וגם ללמוד מהם אחרי מותם. אמנם לא נגיע למדרגתם אבל המפגש איתם מזכר אותנו ומרים אותנו מהחיים הפרטיים שאנו חיים. תהא נשמתו צרורה בצרור החיים. לפעמים ההשפעה על הנפשות מגיעה מענקי רוח ולפעמים ממפגש עם תלמידי ישיבה צדיקים. שנוכה.

asmanitai@gmail.com

להצטרפות לקבוצת ווטאספ של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל-052-5665005

לפני שבועיים הייתי במאורע מאוד מרגש בחיי. במשך חודשים רבים אני כותב כאן תובנות על תהליך התשובה שעברתי, בעיקר בתחילת הדרך ועכשיו הייתה לי סגירת מעגל. למי שלא מכיר, בצבא הייתי חובש חילוני במחלקת תלמידי ישיבות בגולני והמפגש איתם גרם לי לחזור בתשובה. לפני חצי שנה אחד החברים החליט לעשות מפגש מחזור של כל המחלקה וב"ה הוא יצא אל הפועל.

לפני שבועיים הגענו לביתו של ברק הלוי באבן שמואל והעלנו זיכרונות מהשירות הצבאי. עשינו סבב בו כל אחד צריך לספר את החוויה שהכי

זכורה לו מהשירות. כאשר הגיע תורי הייתי מאוד נרגש, בירכתי 'שהחיינו' על כך שלא ראיתי אותם שנים רבות, ואמרתי להם תודה רבה ושאני מוקיר אותם מאוד בחיי. אמרתי להם שאת הסיפור שאספר להם הם לא יכירו כי הוא לא היה בנוכחותם. כאשר סיימתי את קורס החובשים בבית ספר לחובשים בבה"ד 10 חזרתי לחטיבת גולני, ושם שאלו אותי אם אני רוצה להיות עם מחלקת בייגשים, שאלתי מה זה, אמרו לי שזה מחלקת תלמידי ישיבות. הייתי מאוד מופתע, שאלתי "דתיים עושים בכלל צבא?" (כן,

ניזונתי מהתקשורת). אמרו לי שכדאי לי להיות חובש שלהם כי מקבלים שעת שינה כל בוקר בזמן שהם מתפללים. הייתי כל כך אנטי-דתי, שאמרתי שאני מוותר על זה- כל שאר החובשים הרימו את היד ורצו להיות איתם. בשיבוצים אמרו לי "לך לאוהל 2" (פעם בצבא היו אוהלים), כשהגעתי לאוהל בערב פתחתי את היריעות וזו הייתה שעת ת"ש, כולם התארגנו לשינה ולראשונה בחיי ראיתי את בגד הציצית. סגרתי את היריעות ואמרתי למפקדים שאני ביקשתי לא להיות עם הבייגשים. ואמרו לי שהם החליטו שכן. בכיתי. אחרי כמה חודשים כשנשבר הדיסטנס שאלתי אותם למה הם עשו לי את זה. הם אמרו ששאר החובשים שהרימו את היד רצו להיות איתם כדי 'לנצנץ' ולכן לא רצו לתת להם. השאר היסטוריה.

אני רוצה להגיד לכם את הנקודות המרכזיות שגרמו לי להיות מושפע מהם. הם היו (ועדיין) פשוט אנשים טובים. אנשים עם מידות טובות. כשאדם נמצא בצבא רואים אותו במצבי קיצון, וההתנהלות שלהם הייתה מרשימה ביותר, הקפידו מאוד על 'בין אדם לחבירו' וגם היו דתיים מאוד

היו שותפים - ראשי יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מ.ס. הקישו בגוגל: "תורמים לראשי יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרוקו ברקוד:

קומיקס ילדים "הגיע הזמן"



9 ספרים רק ב-399 ₪
משלוח עד הבית ב-29 ₪

צרכים עם חוק

ראשיהודי

בואו להעמיק את הקשר ביניכם

לחזק את הבית מבפנים ולמלא אותו בתורה

זוג ואהיים

תוכנית ערב לזוגות מתחזקים ובעלי תשובה מבית ראשיהודי

פתיחת תוכנית בטבת 2.1.23

לפרטים נוספים והרשמה: 058-7704249 נטע

1,200 שאלות ותשובות של הרב יהושע מחכות לכם באתר 'קרוב אליך'

נפשי בשאלתי



יש לך שאלה בעבודת ה'?
054-4530951

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

איך מזהים נס?

שני סוגי ניסים עיקריים מפורטים בדברי רבותינו: נס שמשדד את מערכות הטבע, ונס שמתגלה מתוך הטבע. ובחנוכה מזדמנים לנו שני הניסים יחדיו: בתחילה אנחנו מזכירים את ניצחון המלחמה, שאף שהייתה בו מסירת רבים ביד מעטים וגיבורים ביד חלשים, לא היה בכך שידוד מערכות הטבע לגמרי. שהרי המכבים נלחמו בתושייה נפלאה, ולכן אפשר היה לראות הכול על דרך הטבע בלבד. ובכל זאת אין צורך במעלה עליונה כדי לומר 'על הניסים' בנוגע למלחמה. אבל מצוות הדלקת הנר הייתה נס גלוי וברור, כפי שהספיק ליום אחד מצד הטבע ודלק שמונה ימים, ויש בזה חלוקה לשתי הקומות שהתגלו בחג: המלחמה שעניינה ניצחון לאומי בחיי העולם הזה, והמנורה שעניינה ניצחון רוחני אלוהי בענייני השראת השכינה, הקודש והמקדש. ואך 'טבעי' הוא שמדרגה זו תהיה בדרך נס...

האם זה טוב להיות קיצוניים בעבודת ה'?

הרמב"ם מלמד ב'שמונה פרקים' המפורסמים שלו שהתורה היא שביל הזהב ההולכת בדרך האמצע. ועל כן צריך לחתור לדרך הממוצעת בענייני המידות, מלבד במקומות שיש צורך לחזק צד אחד על מנת להגיע לדרך האמצע, משום שהמשיכה לצד השני חזקה ביותר. כמו שנפסק בשולחן ערוך שצריך להתרחק מן העריות מאוד מאוד, וכן בענייני מידות מסוימות כגון גאוון. והתורה ודברי רבותינו הם נר לרגלינו, לדעת מתי צריך לחדד ו'להקצין' ומתי ללכת בדרך מתונה שרואה מעלה בצדדים השונים ומביאה את כולם לידי ביטוי.

איך אפשר להתחזק אחרי הפסד כספי גדול?

הפסד כספי הוא אכן עניין לא פשוט, עד כדי שההלכה אומרת שמי שטבעה ספינתו בים צריך לברך 'ברוך דייך האמת'. ואף שלעתיד לבוא נברך על הרעה כשם שמברכים על הטובה, כלומר 'הטוב והמיטיב', מי שנוהג כך כיום ברכתו לבטלה. מפני שהברכה צריכה להיאמר עם כל כוחות האישיות ולא רק עם ההבנה השכלית. אומנם בימינו לברך על הרעה כשם שמברכים על הטובה פירושו להתרומם ככל יכולתנו אל האמונה שכל מה שהקב"ה עושה הוא לטובתנו העליונה והנצחית, כאדם ששוכב על שולחן הניתוחים ורואה את הסכין החדדה ביד המנתח ואומר לו תודה גדולה על ההשקעה בבריאותו. כך גם אנו עוברים עניינים כואבים, ומאמינים במנתח הגדול שעוסק בטובתנו מתוך אהבה עד אין קץ מעל ומעבר לכל מה שאנו יכולים, לא רק להבין, אלא אפילו לשער במחשבתנו.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרטום: 052-4061065

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות



מבאן ואילך מוסיף והולך

קונים בטל מנשה לפני שהמחירים עולים



חינוך איכותי



נוף מהפנט בלב הטבע



בית עם גינה ענקית



יישוב תורני קהילתי



לחריש סמוך

בית עם גינה ענקית

החל מ-1,650,000 ₪



חייגו 053-6416014

או חפשו בגוגל 'טל מנשה הרי זהב'

